சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி க.] 1912-ஷு நவம்பர், டிசம்பர்மீ [பகுதி கக, கஉ.

சரபோபநிஷத்.

ஓம். பின்னும் பைப்பலாதர் * பிரமனை நோக்கி ஓ பகவானே பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரர் என்பவர்களுள் யாவரே அதிகமாகத் தியானிக்கப் படுபவர். உண்மையினையே அன்புடன் விளங்கச் செய்வீர் என்று கேட்டனர்.

2. அதற்குப் பிதாமகன், பைப்பலாதரே! இந்த வசனத்தைக்கேட்பீராக வென்றனர்.

3. பரமேஸ்வரர் மிக்க புண்ணியஞ் செய்தவர்களா லடையத் தக்கவர். நானும் விஷ்ணுவும் இந்திரனும் மற்றையரும் அவருடலினின்று முற்பத்தியானவர்கள்.

4. அப்பிரபுவைத் தேவர்களும் மற்றையரும் தங்கள் அஞ்ஞானத்தால் தனக்கு மேலொருவரில்லாத பரமேஸ்வரனெனவும் தந்தை யெனவு மறியார்கள்.

5. அவர் முதலில் பிரமனைப்படைத்து அவனுக்கெல்லா வேதங்களையும் அருளிச்செய்தனர். அவரைத்துதிப்போமாக. அவரே

* பைப்பலாதர் என்பவர் வேதங்களிலே பிரதிபாதிக்கப்பெற்ற வொருமுனிவர். அதர்வண வேதங்கண்டுபிடித்த அதர்வணவிருடியின் குமாரர். தத்தியங் என்னு மிருடி, அது, "தமுவாதத்தியங்ருஷி: புத்ர ஈதே அதர்வண: தத்தியங்தாதர்வண:" என்ற வேதவசனத்தாற்காண்க. அந்தத்தத்தியங்ருஷி புத்திரர் ததீசிமுனி. இவர் புத்திரர் பைப்பலாதர் எனப்பிரமபுராணத்திலே கூறப்பட்டுள்ளது.

தெய்வீக் பிரபு. தேவர்கட்குப் பிதா. என்னையும் விஷ்ணுவையும் படைத்தவர்.

6. அவர் பிரதானமானவர். சர்வசங்கார காலத்தில் எல்லா வுலகங்களையு மழிப்பவர். அவரே யெல்லாவற்றையுமாளு மதிபதி யாவர்.

7. அவர் பரமபதி. சரபபட்சியின் பயங்கரமான திருவுருக் கொண்டு, உலகநாசத்திற் கேதுவாகிய நரசிம்மத்தைத் தமது பரா க்கிரமத்தா லடிக்க விருந்தனர். தேவதேவர்கள் நரசிம்மமூர்த்தியி னுயிரைத் தமதுபாதங்களால் வாங்கவந்த இறைவனைத் தொடர்ந்து தொழுது மகத்தானவரே! புருஷனாகிய விஷ்ணுவினுயிரை இந்த நடுராத்திரியில் அடித்துப் போக்காதீரென வேண்டிக்கொண்டனர்.

8. கிருபையினால் சர்மாம்பரதரராகிய விறைவன் தன்னுடை யகூரிய நகங்களால் நரசிம்மத்தைக் கிழித்து வீரபத்திர மூர்த்தி யாக விளங்கினர்.

9. எல்லாஞ் செய்வல்லமை யடைதற்கு உருத்திர மூர்த்தி யைத் தியானிக்க வேண்டும்.

10. பிரமனது ஐந்தாவது முகத்தைச் சேதித்த அவ்வுருத் திரமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

11. தமது நெற்றிவிழி யக்கினிப் பொறியால் சர்வலோகங் களையும் சாம்பலாக்கி மறுபடியும் படைத்துக் காப்பவராகலின் அவர் சுதந்தரம் வெளியாகும். அந்த உருத்திரமூர்த்திக்கு நமஸ் காரம்.

12. இடப்பாதத்தாற் காலனை யுதைத்தவரும், கொடியவிஷத் தைப் பானம் பண்ணினவருமான அவ்வுருத்திரருக்கு நமஸ்காரம்.

13. அவரது இடதுபாதத்தில் கண்ணா லர்ச்சிக்கப் பெற்ற விஷ்ணுவிற்குச் சக்ரமளித்த அவ்வுருத்திரர்க்கு நமஸ்காரம்.

14. தக்ஷபிரஜாபதியின் யாகத்தில் அநேகமான தேவர்களை வென்றபிறகு விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பெரிய கயிற்றினால் கட்டிய பரமபதியாகிய அந்த உருத்திரர்க்கு நமஸ்காரம்.

15. திருவிளையாட்டாகவே காமனையும் காலனையும் திரிபுரத் தையு மழித்தவர். சந்திரசூரியாக்கினி யென்னுந் திரிநேத்திர முடையவர். தேவர்கள் எல்லாரு மவருக்கு அடிமைகள். இக்கார

ணத்தால் சுயமாக அவர் பசுபதிநாமம் பூண்டனர். அந்தஉருத்திரர்க்கு நமஸ்காரம்.

16. இந்தப்பிரகாரம் அநேகவிதமாகத் தோத்திரஞ்செய்து நீலகண்டராகிய மகேஸ்வரனைத் தணித்நார்கள்.

17. விஷ்ணுமூர்த்தியின் அவதாரங்களாய்ப் பயங்கரத்தையும், இடுக்கண்களையும் விளைவித்த மச்சம், கூர்மம், வராகம், நரசிம்மம், திரிவிக்ரம வாமனம் இவற்றை யழித்தவரும், மன்மதனைப் பஸ்மமாக்கியவருமான அந்த உருத்திரர்க்கு நமஸ்காரம். இந்த விதமாக அநேக தோத்திரங்களால் மகேஸ்வரரான நீலகண்டரைத் தேவர்கள் நமஸ்காரஞ் செய்தார்கள்.

18. மலத்திரயங்களால் விளையும் ஜனன மிருத்தியு ஜரைமுதலிய நாநாவித துக்கங்கள் யாவையும் பரமேஸ்வரன் துடைத்தருள்வர். இவ்விதமாகப் புகழப்பட்டவர் பூதான்மாக்க ளெல்லாவற்றிற்கும் ஆன்மாவாய் விளங்குபவர். சங்கரர் பகவானாகிய முதல்வர். யாவற்றையுங் காக்கின்றவர். மனோவாக்கினுக் கெட்டாதவர். இன்னும் விஷ்ணுமூர்த்தியால் தமது திருவடிகளைக் காணத் தேடப்பட்டவருமான பரமனை வாழ்த்துவோமாக. மிகுந்த பத்தி பாராட்டிய விஷ்ணுவினுக்கு அருள்புரிந்தவர்.

19. எந்த பிரமத்தினிடத்து மனவாக்குச்சென்று அவனையறியாது திரும்பிவிடுமோ அந்தப் பிரமத்தின் திருவருளைப் பெற்றவர்கள் எந்தக்காலத்தும் எதற்கும் பயப்படவேண்டியதில்லை.

20. அந்தப் பரமேஸ்வரன் அணுவிற் கணுவாயும், மகத்திற்கு மகத்தாயுமுள்ளவர். அவரான்மாவின் குகையிலிருப்பவர். ஞானிகள் அந்தப் பிரமத்தை நோக்குகிறார்கள். அவர் வேண்டுதலிலாதவர், துக்கமிலாதவர்.

21. வசிஷ்டர், வியாசபுத்திரர், வாமதேவர், விரிஞ்சன் முதலியோரால் தங்கள் இருதயங்களிலே தியானிக்கப் படுபவர். சனத்சுஜாதியர், சனாதனர் முதலானவரால் சிந்திக்கப்படும் மகேஸ்வரனாகிய பகவான். ஆதிதேவர், சத்தியர், நித்தியர், சர்வசாட்சியாயுள்ளவர், மகேசர், நித்தியானந்தர், நாமரூபமில்லாதவர், வரம்பிலாற்றலுடையவர், பகவான், நிரீசன், தமது அவித்தையால் பிரபஞ்சோற்பத்தி செய்பவர்.

22. அவிர்ப்பாகங்களை யர்ப்பணமாகக் கொள்ளும் தேவர்களே! எனதுமாயையும் விஷ்ணுவின்மாயையும் கலங்கச்செய்கிறது. ஈஸ்வரனது திருவடியை நினைத்தால் கடத்தற்கரிய மாயையை யெளிதிற் கடக்கலாம்.

23. சமஸ்த லோகங்களுக்கும் * உற்பத்திஸ்தானமாய் விளங்கும் விஷ்ணுவின் மூர்த்தங்களாலும், எனது மூர்த்தங்களாலும் எல்லா வுலகங்களையும் காக்கின்றார். காலாந்தரத்தில் அவைகள் மறைந்துவிடும். மற்றவைபொய். ஆகையினால் ஈஸ்வரன் தவிர வேறியாவும் நிலையில்லாதன.

24. உலகங்களை விழுங்குபவர் † மகாதேவர், சூலி, மகேஸ்வரர் மிருடர். அந்த உருத்திரர்க்கு நமஸ்காரம்.

25. விஷ்ணு ஒரு பெரியபூதம், மற்றையபூதங்கள் வெகுவிதமாக விருக்கின்றன. மூவுலகங்களையும் வியாபித்துக் கொண்டு அப்பூதங்களையெல்லாம் உண்டு விடுகிறார்.

26. சர்வவியாபகராகிய இறைவன் எனக்கருள் புரிவாராக. அவர் நான்காலும், மறுபடியும் நான்காலும், இரண்டாலும் ஐந்தாலும், மறுபடியும் இரண்டாலும் எந்த விஷ்ணுவால் ஓமம் செயப்படுகின்றாரோ அவ்வியாபகர் என்பொருட்டுத் தயைசெய்வாராக. ‡

27. யாகபாத்திரமும் பிரமமே, ஓமத்திரவியமும் பிரமமே, அக்கினியும் பிரமமே, ஓமகர்த்தாவும் பிரமமே, பிரமகர்ம சமாதியாலடையத்தகுந்த பலனும் பிரமமே. §

---

* சமஸ்தலோகங்களாவன விஷ்ணுவின் வியாபகத்துள் பிரதிஷ்டாகலையில் பிரகிருதிக்குக் கீழ்ப்பட்ட உலகங்கள். அது, "வாசுதேவா: பரா: ப்ரகிருதி," "ப்ரகிருதி: பரமோ விஷ்ணு:" "வாமதேவ சக்ராத்மா வாரிததைவக நாயகா:" எனுஞ் சுருதி வசனங்களா லறிக.

† விழுங்குதலாவது ஒடுக்குதலாம்.

‡ நான்கென்பது ஓம் சிவய, இரண்டென்பது சிவ, ஐந்தென்பது சிவயநம.

§ செய்வோனையின்றிச் செய்வினையும் செயப்படுபொருளும் நிகழாதாகலினாலும்; உடலுமுயிரும்போலவும், பாலுநீரும்போலவும், பரிதியுமதியும்போலவும் இறைவன் உலகில் வேற்றுமையின்றி நிற்றலாலும்; அயக்காந்த சந்நிதியில் அயத்துக்குச் சேட்டையுண்டாவதுபோல முதல்வன்

28. மகாமுனிவரே! சரப-ஈஸ்வரன் திருமேனியில் விஷ்ணு வாதி சீவர்கள் எப்பொழுதும் பாதி-விளங்குகிறார்கள். ஆகை யினாற்றான் எல்லாவற்றையு முண்டருளும் இறைவனுக்கு முத் தியை நேரே யளிப்பவனென்பதாகிய சரபம் என்னும் பெயர் வழங் குகிறது.

29. அவருடைய மாயையினால் தேவதேவர்கள் மோகத்தால் கலக்குண்டு கிடக்கின்றார்கள்.

30. அவரது மகிமையை அணுவி லணுவேனும்கூற வொரு வராலுமுடியாது.

31. அதீதப்பட்டவர் பிரமன், அவருக் கதீதப்பட்டவர் விஷ் ணு, அவருக்கதீதப்பட்டவர் ஈசர். அவ்வீசனுக்கு மேற்பட்டவ ராவது சமத்துவமானவராவது ஒருவருமில்லை.

32. ஒரே சிவந்தானுண்டு. அது நித்தியமானது. சிவந்தவிர ஏனையர் யாரும் தியானிப்பவர். ஆகையினால் விஷ்ணு முதலிய யாரையும் நீக்கிச் சிவபிரானொருவரையே தியானித்தல்வேண்டும். சம்சாரபந்தத்தை யவரே யொழிப்பவர்.

33. உலகமுண்டவராகிய மகேஸ்வரரைப் போற்றுவோமாக.

34. பைப்பலாதரே! இப்பெரிய சாஸ்திரத்தை இஷ்டப்படி நாஸ்திகர், நன்றியிலார், தீயவெண்ணமுடையார், டம்பர், பொய் கற்பிப்பவர் ஆகிய இன்னோர்க்குக் கொடுத்தலாகாது. சுகிர்தன், பத்திமான், நல்விரதத்தன், நற்சுபாவமுடையவன், குருபத்தி வாய் ந்தோன், சாந்தியுடையோன், புத்திமான் இத்தகையோர் மூலமாக இவ்வுபநிடதத்தைப் பரம்பரையாக வுபயோகப்படுத்தலாம். சத்தி யுந்தவறாத மாணவர்கட்குப் போதிக்கலாம். ஏனையோர்க் காகாது. பிராம்மணங்களுள் மிகச்சிறந்ததாகிய இவ்வுபநிடதம் இரகசியமா கப் போற்றத்தகுந்தது.

சந்நிதி மாத்திரத்தால் பிரபஞ்ச நிகழுமாகலினாலும் எல்லாம் பிரமமே யென்றனர். வேதத்துள் உருத்திரன், விச்சுவாதிகன், விச்சுவகாரணன், விச்சுவத்திற் கந்தரியாமி, விச்சுவரூபியென்றுகூறும் சுருதிகளேசான்றாம்.

†இவ்வுபநிடத சுலோகம் பகவத்கீதையில், 4-வது அத்தியாயத்தில் 24-வது சுலோகமாக ஆளப்பட்டிருக்கிறது.

35. பைப்பலாத சாஸ்திரத்தைப் படிப்போரும், கேட்போருமாகிய இருபிறப்பாளர் ஜனன மரணத்தினின்றும் விடுபடுவர். அச்சாஸ்திரத்தைச் சொல்லுவோர் இறவாநிலை பெறுவர். மதுப்பானம் பண்ணும் பாபத்தினின்றும் புனிதமாவர். பொற்களவு, பிரமகத்தி, குருபத்தினியைபிச்சித்தல் ஆகிய பாவங்களினின்றும்விடுபடுபவர், சர்வவேத பாராயண பலனையும், எல்லா தேவாகளையும் தியானித்தலாகிய பயனையுமடைவர், மகா பாதகங்களின்றும் புனிதமாவர், மோட்சத்தின் பயனடைவர். சிவப்பிரியராவர், சிவசாயுச்சியம் பெறுவர், மறுபிறப்படையார் மறுபிறப்படையார், பிரமமேயாவர். இங்ஙனம் பிரமன் கூறினர். உபநிடதமிவ்வாறு முற்றியது.

மணவழகு.

அத்வைதம்.

(முன்தொடர்பு தொகுதி I, பகுதி 9, 10, பக்கம் 260:)

கடவுளை மகனொருவன் ஆராமைபால் அணுகிச் செல்லச்செல்ல அவன் அணுவணுவாகக் கரைந்துபோதல் சம்பவமே! ஆகையினாலே, ஒன்றுபடும் அவசரத்தில், அம்மகன் றன்னதென்று கொள்ளத்தக்க பதார்த்தம் யாதொன்றுமில்லாமற் போய்விடுகின்றதன்றே? மிகுந்தது தான் என்னை? ஒரு பரம்பொருள் ஒரு தனிமுதல் ஒரு முழு உண்மையாகிய ஸ்ரீபரமேஸ்வரனது திவ்ய சாந்நித்யமே மிகுந்ததொன்றும். அம்மகனுக்குத் தன்னுணர்ச்சியும், தனது வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தாரின் இருப்பைப்பற்றிய வுணர்ச்சியும் அந்தசமயம் உண்டுகொல்? கிடையவே கிடையாது. ஈஸ்வர சாந்நித்யம் சிவாநந்த பிராப்த மாத்திரத்தானே யாதொரு பக்தனி

டம் உண்டான ஜெப்பாடு. அப்பொழுது நான் ஒன்றுனேன், நான் அநுபவியாநின்றேன் என்ற நினைவும் உண்டாகாது. அவ்வித நினைவு முளைத்திடின் முன்சொன்ன ஒன்றுதலும் ஆநந்தமும் உடனே மறைந்துபோகும். அதனால் அணுவணுவாக அவன் கைவிடும் பொருள் தான் யாதோவென்று விசாரித்தால் என்ன ஏற்படும்? அவனுடைய பல்வேறுபட்ட கரணங்களே.

"வான்கெட்டு மாருதமாயந்து அழல் நீர்மண்கெடினும்
தான் கெட்டலின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்கு
ஊன்கெட்டு உயிர்கெட்டு உணர்வுகெட்டு உள்ளமும்போய்
நான் கெட்டவாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ."

அவனது உடல் பிரஜ்ஞையும், அவனது உயிர் பிரஜ்ஞையும் அவனது மனோபிரஜ்ஞையும் இவைகள் தாமே அவனுடைய யான் எனதென்ற புருஷத்தன்மையை (Individuality) விளங்கச்செய்கின்றன. இந்த நான் என்ற அஹங்காரத்தைத்தான் நாம் ஒழிக்கவேண்டியவர்களாயிருக்கின்றோம். அதனால் இந்த நானுயிருந்த தன்மை யல்லது தனிசொரூபத் தன்மை யழிந்தபோதே—"நான் கெட்டவா" அவன் உடனே சிவம் அல்லது கடவுள் ஆய்விடுகின்றான். "நான்கெட்டு சிவமானவா". ஒழிந்து போவதெல்லாங் கூடி ஆத்மாவின் தனிச்சொரூப லக்ஷணம் மாத்திரமே. அந்த அஹங்காரந்தானே துவைத ஞானத்துக்கு இடன் தந்தது கண்டீர்! ஆனால் மோக்ஷத்திலும் மிகுந்திருப்பது தான் யாதென்று விசாரித்தாலோ? ஒன்று பெறப்படும் ஆத்மாவின் தற்சொரூபம் (Personality) மட்டும் மிகுந்துள்ளது, அதற்கோ அந்த மோக்ஷ நிலையில் சுவாநுபவம் அல்லது சிவாநுபவம் உண்டாய்விடுகிறது. அதனால் கடவுளோடு அது இரண்டற்று ஒன்றுபட்டு நிற்கிறது கண்டீர்!

ஆத்மா கடவுளோடு சேர்ந்துழி, கடவுளோடு ஒன்றுப்பட்தார்த்தம் போல் (விஷயம்) (object) மாறிப்போய் விடுகிறது. கலாஞானத்தின், ஏற்படும் அருமையான ஏகத்வம் இதுவேயாகும். அதனாற்றான் ஸ்ரீமெய்கண்ட நாதன் பின் வருமாறு நொடிபடக் கூறலுற்றனர்.

"நசித்தொன்றி னுள்ள நசித்தலா லொன்றா
நசித்திலதே லொன் றாவதில்லை - நசித்துமல
மப்பணைந்தவுப்பி னுளமணைந்து சேடமாங்
கப்பின்றா மீசன் கழல்.

கடவுளோடு ஒன்றாகச் சேரும்போது ஆன்மா அழிந்து போகிறதா யிருந்தால் கடவுளோடு சேருவதற்கு யாதொரு தனிப் பதார்த்தமும் இல்லாமலே போய்விடுமல்லவா? வியவகாரம் செய்து பார்த்தோமே! அப்படி அது அழியாமலே இருக்குமானால் அது கடவுளோடு ஒன்றாய்ப் போய்விட முடியவே முடியாது. ஜலத்தில் கரைந்த உப்பானது கரைந்து நின்றதுபோல ஆன்மா தனது மலத்தை யொழித்து விட்டவுடனே அவனுடைய திருவடியோடு சேர்ந்துபோய்விடுகிறது. அவனுக்கு அடிமையாக ஆய்விடுகிறது.

உப்புகட்டியாய்ச் சிறுகல்வடிவாக விருந்ததுதான் அதனுடைய தனிவடிவ (Individuality) மென்று சொல்லலாம். அப்போது அதுவேறு ஜலம்வேறு என்று சொல்வதற்கு அது அவகாசம் கொடாநின்றது. ஆனால் அதை ஜலத்தில் கரைத்துவிட்டவுடனே அதனுடைய தனிவடிவாந் தன்மை யொன்றுமட்டும் அற்றுவிட்டதென்க. அதன் முதலற்றுப்போகக் காணோம்.

தத்வசாஸ்திர புத்தக மொன்றிலிருந்தும் அடியில் யாம் இங்கே உதகரித்து மகிழும் யாதொரு வாக்கியந்தானே எமது வாக்கியம் எவ்வளவு பொருத்தமா யிருக்கிறதென்ற வுண்மையை யினிது பிரகாசப்படுத்தும். "யாதொரு யாறு கடலை யடைந்தவுடனே தனது யாறு என்ற தனிவடிவத்தை (Individuality) யொழித்து விடுகிற துண்மையே. சாகரத்தின் அமிழ்ந்திப் (Merged) போகிறது. அந்த சமுத்திர சம்பந்த முண்டானவுடனே அந்த யாறு தனது நீரோட்டத்தையும் அங்கே யிழந்துவிடவும் உயர்ந்த பூமி மட்டங்களினின்றும் அது கொண்டுவந்து சேர்த்த மண், மாசு, தூசு, சுண்ணமுதலிய பதார்த்த வகைகளை யங்கே அந்த சமுத்திரம் சேர்க்கை கிடைத்த அவசரத்திலே தானே வைத்திருக்கும் சக்தியை யிழந்துவிட்டதல்லவா? மேலேபேசும் பிரகாரம், அதை மறுபடியும் திரும்ப வாசித்துப்பார்த்தோமாயின் அதனுடைய உப

யோகம் ஸ்பஷ்டமாக நமக்கு விளங்கும். ஆன்மாவானது தனது அகங்காரத்தை, தனியே கிடந்த வுருவத்தை, நான் என்ற அறிவை, ஆணவத்தை யிழந்து விட்டபோது, அது பகவானுடைய திருமேனியில (சமுத்திராகாசம்). அமிழ்ந்து போகவும், அதனுடைய கர்மமும் (நீரோட்டம்) ஒழிந்து உடனே அந்த உயிரை அநாதியாக பற்றிவந்து துன்புறுத்திய மலம் (மண்முதலியன) தன்னிடம் கலந்து நில்லாது கழலுகின்றது. இதே உதாரணம் தான் ஸ்ரீ மெய்கண்டநாதனும் உபயோகப் படுத்துவது,

"சிறைசெய்யநின்ற செழும்புனலினுள்ளஞ்
சிறைசெய்புலனுணர்விற் றீர்ந்து - சிறைவிட்
டலைகடலிற்சென்றடங்கு மாறுபோன்மீளா
துலைவிலரன்பாதத்தை யுற்று. (சிவஞானபோதம். VIII. 4. 1.)

அன்பு காரணமாக செய்யப்பட்ட பெரிய யஜ்ஞமும் இஃதே அகங்காரம் ஒழிதல்! இந்த யஜ்ஞம் தானே—பலி—நாம் கோயிலுட்புகுந்ததும் செய்யச் சொன்னது, அதைச் செய்து முடித்த அந்த நிமிஷமே நம்முடைய பசுத்வம் நம்மைவிட்டொழிந்து நாம் நந்தி—ஆநந்தசிவம் ஆய் விடுகின்றோம். "ஏகவஸ்து வாதம்" (monism) சொன்ன அதியுத்கிருஷ்டமான பரவுண்மையைத் தான் சித்தாந்தம் வற்புறுத்திக் கூறுநின்றது. இதற்கு நிதர்சனமாக ஸ்ரீ திருமூலர் அருளிச் செய்த திவ்யமந்திரத்தினது ஹ்ருதயமாயுள்ள தோர் வாக்கியத்தை நாமும் உதகரித்து மகிழ்வோமாக.

"தானனவேதாந்தம், தானென்னுஞ் சித்தாந்தம்" வேதாந்தம "அஹம்பிரமாஸ்மி" "நான் பிரமம் ஆகின்றேன்" என்ற மந்திரத்தை மகாவாக்யமாகப் போதியாநின்றது. சித்தாந்தம் "தத்" அது என்ற ஒன்றைமட்டும் இருப்பதாகக்கூறி மகிழாநின்றது. அதாவது, சித்தாந்தம் முடிவாகவும் முழுமையுமே ஒரேபொரு அநுபவத்தைத் தழுவிநின்றது. சிவாநந்தம், பிரமாநந்தம், அதன்கண் ஒன்றேயுண்டு. ஒரே தனி அநுபவந்தானே பெறப்படும். ஆனல், வேதாந்தமோ, இவ்வாநந்தத்தை யடையும் சாதனமாக "சோஹம்" மார்க்கங்களே கூறுநின்றது. சோஹம் பாவனையாது பிரஜ்ஞா சம்பந்தமுள்ளதென்றும், துவிதமான தொன்றென்

றும், துவைத சித்தாந்தத் தொன்றென்றும் யாவரேனும் சுலபமாக அறிந்துகோடல் அமையும். இந்த அர்த்தபுஷ்டியால், சித்தாந்தம்தான் அத்வைதமென்றும், வேதாந்தம் துவைதமென்றும் யாவரேனும் அறிந்துகொள்ளலாம். ஸ்ரீசங்கராசார்ய சுவாமிகளது சீடகோடிகளில் வேதாந்தத்தின் அழியாக் கோட்டைக் கொத்தளங்கள் என்று கொள்ளப்பட்ட சில உதாரணங்கள் தாமும் சித்தாந்திகளால் சுலபமாக தங்கள் மதபரமாக அர்த்தம் செய்யக் கூடியனவையேயாம் ஸ்ரீசிவஞ்ஞான யோகிகள் எடுத்துச் சொன்னது போலவே பதார்த்தம் ஒன்று அல்லது பதார்த்தங்கள் இரண்டாவென்ற பிரஸ்னையெங்கும் எழுந்திருக்கக்காணேம். ஆனல் அந்த பிரஸ்னை பேர்போனவாயுள்ள "அஹம்பிருஹ்மாஸ்மி" "தத்வமசி" முதலிய மஹாவாக்ய மந்திரசம்பந்தமாக எழுந்ததென்க. அவர் சொல்வதாவது:—"மற்றென்னையோ அத்துவிதமென்னும் சொற்குப் பொருளெனிற் சித்தாந்தசைவ ருரைக்குமாறு காட்டுதாஉம், 'அது நீயாகின்றாய்; எ-ம் அது நானாகின்றேன், எ-ம். அது நீதுவாகின்றது எ-ம் மூவிடம்பற்றி நிகழும் தத்துவமசி முதலிய மகாவாக்கியங்களைக் கேட்ட வழி அதுவென்பது ஒரு பொருள், நீயென்பது ஒரு பொருளாகலின், ஒருபொருள் மற்றொரு பொருளாமாறி, யாங்ஙனம் என்னும் ஐயநீக்குதற்கு எழுந்ததாகலின் அது நீதுவாதற் கேதுவாய், அவ்விரண்டிற்கு முளதாகிய சம்பந்த விசேட முணர்த்துதலே யத்துவிதமென்னும் சொற்குப் பொருளென் றுணர்ந்துகொள்க."

அந்த பதமானது—ஒன்றென்று அர்த்தமாகவுமில்லை. அல்லது இரண்டு அல்லது இரண்டுக்குமேற் பட்ட எண்ணிலடங்கக் கூடியபதார்த்தங்களின் "இருப்பை" மறுதலிப்பான் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்க வில்லை. மற்று இவ்விரண்டிற்கு முள்ள சம்பந்தத்தையே விளக்கி நின்றது.

நம்முடைய முதல் நூலின் கண்ணேயே, நீண்டகால முன்பாகவே இந்த அர்த்த புஷ்டியின் மாட்டு நுங்கள் எண்ணங்களை நீயிர் செலுத்துமாறு ஏவியிருக்கின்றோ மன்றோ? அப்போது ஸ்ரீ சிவஞ்ஞானயோகிகள் கூறப் புகுந்த இந்த அதிபிரகாச மமைந்த விளக்

கத்தையும் கூட நாம் வாசித்ததில்லை! அந்த அவசரம் நாம் அடியில் வருமாறு இது சம்பந்தமாகக் கூறியிருக்கின்றோம். சிவஞ்ஞான போதம் பக்கம் 17ல் இதைக் காண்க:—

"இந்த திருஷ்டாந்த முகங்கள் அவாரா ஒன்றை பொன்று ஒத்திருப்பதாக நாம் கண்டாலும் கூட, "சத்து" (பொருள்) மாத்திரத்தில் ஒரு வித்பாஸம் இருப்பதாக நாம் உணரவருகிறோமே. இந்த சம்பந்தந்தான் சொல்லினல் சுலபமாகத் தெரிக்கப் படாமற் போனாலுங் கூட, மனோபாவ மாத்திரத்தானே உணரக்கூடிய தொன்றுயுள்ளது காண்மின்! அது தான் இரண்டாகக் காணப்படுவது (துவைதம்) அப்படிக் கிருந்தும் அதே சமயத்தில் அவையிரண்டல்ல என்று சொல்வதற்கும் போதிய அவகாசம் ஏற்பட்டது கண்டீர்! இந்த சம்பந்தத்தைத் தான் "அத்வைதம்" என்று பேசப்படுகிறது. 'துவிதத்தில் ஏகம்' என அந்தசம்பந்தத்தையுணர்ந்து ஓதும் தத்வஞானமதமே அத்வைத தத்வஞான மதமெனக."

சென்ற இருபதல்லது முப்பது வருஷகாலமாக வெளிப்பட்ட அபாரமான வேதாந்த நூற்களுள்ளும் பிருஹ்மஞான சங்கசம்பந்தமான கிரந்தங்களுள்ளும் கூர்மையான அறிவோடு ஆராய்ச்சி செய்வதிலும், ஹிந்துமத தத்வஞானத்தை யாழ்ந்து அறிந்துபேசும் விஷயத்திலும் "புரோபசர் குண்டே" என்பவருடைய வியாசங்களைப் போன்றன ஒன்றுங்காணேம். அவர் பிருஹ்ம சூத்திரத்தின்முதல் அத்தியாயத்தின் முதல்பாதத்தின் மொழிபெயர்ப்பு இறுதியில் சொல்லியுள்ள சங்கிரஹநியாசம் அதிவழகுள்ளதாயும் நவீனமாயேற்பட்ட தொன்றுயும் காணப்படுகிறது. வெகு ஆச்சரியகரமாக ஸ்ரீசிவஞ்ஞான யோகிகளும் மிஸ்டர் குண்டேயென்ற கனவானும் ஒரே கேள்விகளைக் கேட்டு ஒரேவிடையையும் பிரசாதிக்கலாயினரே! அவர், துவைதபரமான விசாரணைக்கும் ஏகவாத பரமாகவும் பொதுவாக உபயோகமாகத்தக்க பமைந்திரங்கள் உபநிடதங்களில் பெறப்பட்டுள்ளனவென்று கூறுநின்றனர். ஏகாத்ம வாதிகளுக்கு ஒருபெரும் ஆதாரமா யுள்ளவைகள் மகாவாக்கியங்களென்று சொல்லப்பெறும் மந்திரங்களே யாமெனக. இந்த மந்திரங்கள் தாமே துவைதிகட்கு பிரதிபந்தமாக நேர்ந்துள்ளன. அவர் பின்னும் அவைகளை "ஏகாத்மவாதிகள்" செய்

யும் அர்த்தங்களானவை தர்க்கநியாய விசாரணைமுன் நிற்கமாட்டாமல் ஒதுங்கியொழியும் என்றே கூறலுற்றார். ஏனென்றால், உள்ளபடியே அவ்வாக்கியங்கட்கு அன்னார் கூறவெழுந்த அர்த்தங்கள் பொருந்தவே பொருந்தா, அவர்கள் சொல்வதெல்லாங் கூடி குறிபார்த்து எய்யாத அம்புகள்போல அப்பிரயோசனப்பட்டொழிந்தன கண்டீர்!

"என்னசெய்யலாம்? கடவுளைப் பிரபஞ்சத்தோடொன்றுபடுத்திக்கூறும் சில வாக்கியங்கள் சந்தேகமில்லாமலே வேதத்திலுள்ளனவென்பது நிராக்ஷேபம். ஆனாலும் அனேகம் சேஸ்வரசாங்கியத்து அநுகுணமாய் அவற்றுள் இருக்கின்றன, ஆனால், பிரபஞ்சத்தைக் கடவுளாகவொன்றுபடுத்திக் கூறும் பல வாக்கியங்கள் சரியாக அர்த்தம் செய்யப்படாதவரையில், வேதங்கள் ஏகாத்மவாதத்தை கூறவில்லையென்ற விவாதமானது செலாவணியாக மாட்டாதே! மேலும் ஆஸ்திகர்கள் இவ்வாக்கியங்களை ஸமரஸப்படுத்துவது தூரமாயும் வலிந்து பொருள்கொண்டதாயுமிருக்கிறது. ஆனாலும், இச்சிற்சில ஏகான்மவாதச் சுருதிகள், ஆஸ்திகத்தை எவ்விதம் மறுக்கிறதென்பது எமக்குப் புலப்படவில்லை. ஏனெனில், அம்மந்திரம், அவ்விதமே பொருள்கொள்ளினும், ஆஸ்திகத்தையே யுறுதிசெய்திற்று."

அவர் மேலும் இது யோகமாத்திரத்தானே அறியக் கூடியதொன்றென்று காண்பிப்பான் புக்கனர். அவர் முதற்கண் "சரியை, கிரியை" யென்ற "பக்தியின்" பல்வேறுபட்ட கிளைகளைக் குறித்து விளக்கமாக எழுதலாயினர். அவர் அது சம்பந்தமாக மீண்டும் கூறலுற்றதாவது:—"அப்படிப்பட்ட பிரேமை ரூபமான பக்தியிலே ஒரு முக்கியமான அழகொன்றுள்ளது. இவைகள்—அது ஆத்மாவின் அற்புத ஆனந்த நிலையமாகும். அந்த அரும் பெரும் நிலையமானது யாதொரு திருஷ்டாந்தர முகத்தாலறிந்தாலொழிய வேறு எவ்விதத்தானும் அறியப்பாலதொன்றன்று ஒரு தாயானவள் தன் குழந்தையிடம் வைத்துள்ள யாதொரு பிரேமையை இதைவாசிக்கும் புண்ணியர் உணர்ந்தறிவாராக. யாதொரு தாயல்லது யாதொரு குழவி சிற்சில வேளைகளில் இன்னதென்று வரையறுத்துக் கூறமுடியாத ஒரு அற்புத மனோநிலைமையை

யடைதல் சம்பவமேயாகும். அவர்கள் அந்த அற்புத நிலைமையி லுள்ளபோது அவர்களிடம் நேரிடும் மெய்ப்பாடுகளை அவர்கள் அந்தநிலைமையிலுள்ளபோது கூறும் வார்த்தைகள் தாமே ஒருவா றுநமக்கு விளக்கக் கூடியனவாம். தாயானவள் நேரில் உள்ள குழ ந்தையை நேரில் கண்டு இன்னணம் பேசுவாள்.

"ஓ! என் தங்கக்கட்டியே! ஓ! என்னுயிரே! ஓ என்னறிவே உன்னையான் தின்று விடமுடியுமேயோ?" 'தின்பன் கடிப்பன் திரு த்துவன்தானே.' அந்த சந்தர்ப்பங்களிலே தாயானவள் தனது உடம்பானது தன்குழந்தையின் உடம்பினின்றும் வேறான தொரு பதார்த்தமென்பதை மறந்து நிற்கின்றுள் கொல்லோ? அந்த குழ ந்தையும் அப்போது அதே வுணர்ச்சியுடைய தாயுள்ளது கண்டீர்! அப்படி ஒன்றி நிற்கும் யொதொரு அவசரமானது மனசின் அபூ ர்வ ஆனந்த சமயம் என்று கொள்ளத்தடையென்னை! இது ஒரு முக்கியமான பக்திபவசரம் என்பதே உண்மை. இந்தமாதிரியான கடவுளோடு ஒன்று பட்டதிவ்ய அவசரம் யாதொரு யோகியான வன் உணரலாயினன். அதனுனே வேதங்களிலும் உபநிடதங்க ளினும் இவ்வளவினன்றி வேறுவிதமாக ஏகான்மவாதம் செய்யப்பட வில்லை. மேலும் ஸ்ரீ பாதராயணரால் செய்யப்பட்ட பிருஹ்ம சூத்திரத்தில் இந்த ஏகான்மவாதம் போதிக்கப்படவில்லை. மேலும் அவரே அடியிற் கண்டவாறு மீண்டும் இது விஷயமாக விசாரணை மேற் கொள்ளலாயினர்.

"இந்திய வேதாந்தத்தின் சொரூப லக்ஷணமானது இதுவே தான். ஆத்மசக்தியை யதுவுணர்ந்து கூறியதேயாம். இதையோக சூத்திரம் விபரமாகக் கூறி நின்றது. அவைமுறையே கிரமமாக கீழேகண்ட விவாதங்களை வெளியாக்கின. பரமாத்வாவிற்கும் ஜீவாத்மாவிற்கும் சம்பந்தமுண்டு. மனிதனுடைய ஆத்மாவிறகு வெளிப்படா தடங்கியிருக்கும் அனேக அபார சக்திகளுண்டு. சிற்சில சாதனங்களை மேற்கொண்டானுல் அவை ஆத்மா வின் அடங்கிக்கிடக்கும் சக்திகளை வெளிப்படுத்தக்கூடும். அப்ப டிப்பட்ட சமயங்களில் மகனொருவன்—யோக அப்பியாசம் செய் யப்பிருந்தவன் பூர்வம் நடந்த சமாச்சாரங்களையும், மேலே வரக் கிடப்பனவாயுள்ள பலகர்ம விசேஷங்களையும் அறிந்து கூறுதலோ

லினும். உடம்பைவிட்டும் வெளிக்கிளம்பிய ஆத்மாவானது ஒரு அர்த்தத்தில்மட்டும் கடவுளில் கரைந்து மறைந்ததென்று சொல்லவும் இடமுண்டு. யோகமார்க்கம் வேதாந்தத்துக்கு முக்கிய அஸ்திபாரமாயிருந்தது?''

மற்றோரிடத்தில் நாம் ஒன்று காண்பித்திருக்கிறோம். யோகபாதமானது வேதாந்தத்தின் அஸ்திபாரமட்டுமல்ல யோகபாதமே வேதாந்தமென்றும் ஆண்டுகூறிப் போந்தோம் "உபநிடதம்'' என்ற வார்த்தையானது "யோகம்'' என்னும் அர்த்தத்தையே தராநின்றதென்பது பிரகாசமாகப் பலராலும் அறியப்படவில்லை. "யோகம்'' என்றால் கடவுளோடு ஆத்மாவைச் சம்பந்தப்படுத்துவான் கருதி யாதொரு மகன் அப்பியசிக்கும் "சாதனம்'' என்று அர்த்தமாகும். "உபநிடதம்'' என்பதும் யாதொரு மகன் காளடைவில் கடவுள் சந்நிதானத்தை நெருங்கி நெருங்கிச் செல்லவும், 'தன்பந்தங்கள் ஒழிந்து இறைவனுடன் ஒன்று படுவதற்குள்ள சாதனமாகும். தாது அர்த்தம் (உப-சமீபம், அல்லது சமீபத்தில் நி - முழுமையும் சத் - மாய்ந்துபோதல்) முன்னம் திருவாசகத்தினின்றும் யாம் உதகரித்து மகிழ்ந்த மந்திரத்தின் அர்த்தத்தோடும் இந்த "உபநிடதம்'' என்ற தாது அர்த்தம் அதிப்பொருத்தமாயுள்ளது. கோயிற்பதிகம் 7-வது பாசுரம்.

"சென்றுசென்று அணுவாய்த்
தேய்ந்துதேய்ந்து ஒன்றும்''

மேலும், சாந்தோக்கியம் (1-1-10) முதலிய பல வேதாந்த நூல்களில், இந்த "உபநிடதம்'' என்ற பதமானது "யோகம்'' என்னும் பதத்தின் பிரதிமொழியாகவே உபயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இந்த தாதுவிசாரணையே, உபநிடதங்களின் பொருளைப் பூரணமாக விளக்காநின்றது. அதைத் தப்பிதமாக வறிந்ததன் காரணமாக எத்தனையோ குழப்பங்கள் நேரிட்டுவிட்டன. யோகபாத நூலாகவே சித்தாந்திகள் உபநிடதத்தை மதிக்கின்றார்கள்.—இதற்கும் மேலானதாயுள்ளது ஞானபாதமாக முடிந்தபடியால், "உபநிடதம்'' "வேதாந்தம்'' "யோகம்'' "ஸஹமார்க்கம்'' "அல்லது'' "ஸோஹமார்க்கம்'' அல்லது "ஹம்ஸமார்க்கம்'' என்ற பதப்பிரயோகங்கள் எல்லாம் ஒருபொருட் கிளவியாக முடிந்தன.

"வேதாந்தம்" என்ற வார்த்தை உள்ளபடியே "யோகம்" என்ற அர்த்தத்தைத் தருகிறபடியால் வேதாந்தம், சித்தாந்தம் என்ற பதங்கள் வேறுபட்டனவாக எண்ணப்பட்டு, சித்தாந்தம் ஞான மார்க்கம அல்லது ஞானபாதம் என்ற தாத்பரியம் கொடுக்கிறது. ஆயினும் அது, சரியை, கிரியை, யோகம்என்ற ஏனைய பாதங்களை யும் தழுவிநிற்றலைக் கவனிக்கக்கடவீர். மஹாவாக்ய மந்திரங்க ளில் கூடமாக அமைந்திருக்கும் சாதனசம்பத் தென்னையோவெ னின்—ஸோகம் பாவனை அல்லது சிவோகம்பாவனை என்றதொ ன்றே பெறப்படும். இந்த சாதனை முந்தியபிறகு ஆத்மா சிவத் தோடு ஒன்றியல்லது ஐக்கியப்பட்டு நிற்றல் சுலபமாம். அப்போ து அஹங்காரப் பிரவிர்த்திகளும் ஆத்மாவிற் கில்லை. அப்போது அந்த ஆத்மா இன்னணம் சொல்லக்கூடும். "யானே உலகமெல் லாமாயினேன்." "யானே யுலகென்பனின்று." சிவஞ்ஞானபோதம் 2-1-4). "என்னிலேதானே எல்லாம் உண்டாயிற்று. என்னிற் றானே அவையாவும் நிலைபெறலடைந்தன. என்னிடமே எல்லாம் கலப்படைகின்றன. அந்த இரண்டற்ற பிரமம் யானே. (கைவல்ய உபநிடதம்-22.

புரொபசர் குண்டே என்ன சொல்கின்றார்? மனிதனிடத் தில் ஒரு சக்தியடங்கி யிருக்கிறது. அதை வெளிப்படுத்துவதி னாலே, அவன் கடவுளோடு ஒன்றுபடக் கூடும். அதேமாதிரி யாகவே ஸ்ரீ சிவஞ்ஞான யோகிகளும் அடிக்கடி இதையே எடுத் துக்காட்டி யுள்ளார். இந்த சக்திதான் ஆத்மாவின் அதுவது வாதற்றன்மை, சார்ந்ததின் வண்ணமாதற்றன்மை யென, மெய் கண்ட தேவரும், யாதொன்று பற்றின் அதன் இயல்பாய் நிற்றல் என்ற ஸ்ரீதாயுமானவரும் கூறினார்கள். மேலும் இந்த சக்தி பளி ங்கு அல்லது கண்ணாடிக்கு உவமித்து மிருக்கின்றது.

புரொபெசர் ஹென்ரி டிரம்மண்டு என்ற மேதாவி இன் னவிதம் ஓதுகின்றார். "எல்லா மனிதர்களும் கண்ணாடிகளா வார்கள். ஆத்மா வீடடைவதற்கோ, அல்லது பந்தப்படுவத ற்கோ அடிப்படையான வாய்ப்பாட்டிற்கு முதல் விதியாகும். சீவ னைக்குறித்து விவரிக்கப் போந்த உபமாணத்தில் இது அதியுத் கிருஷ்டமானது, மக்களை நிழலாடிகள் எனக்கொண்டது!" முதல்

முதல் இந்த திருஷ்டாந்தம் உபநிடதங்களும் கீதையிலும் காணப் படுகிறது.

"யாதொரு உலகத்தினால் செய்த வட்டவடிவான பதார்த் தம் (நிழலாடி போன்றது) தூசிகளால் பிரகாசம் மழுங்கிப்போ யிருந்து, பிற்பட்டு அதைச்சுத்திசெய்த அநந்தரம் கம்பீரமாக ப்பிரகாசிப்பதுபோலவே, உடல் எடுத்த ஒருசீவன் தனது உண் மையான சொரூபத்தைத் தரிசித்தபிறகுதானே திருப்தியும் துக்க நீக்கமும் அடைகிறான். பின்னும், அவனுடைய உண் மைச்சொரூபத்தைத் தரிசித்தவழியே, அதையே ஒரு திருவி ளக்காகக் கொண்டு பிரமத்தின் உண்மை சொரூபத்தை யறிந்து தத்வங்களைக் கடந்து நின்று பிறப்பற்ற அநாதி இறைவனுய்வி டுகிறான். அப்பொழுது எல்லாபாசத் தொடர்பினின்றும் நீக் கப்படுகின்றான்." (சுவதேஸ்வதார உபநிஷத II. 14. 15.) அவனையே (பரமனையே) சிந்திக்கும் காரணப்பற்றி (அபிதியா னுத்) அவனைச் சார்தல் காரணம்பற்றி (யோஜனுத்) அவனோடு அதுவதுவாய் போய்விடும் காரணம்பற்றி (தத்வபாவாத்) இறு தியில் மாயையின் மிகுந்த அதிகாரமும் அவன் மாட்டுச் செல் லாமல் ஒழிந்து போய்விடுகிறது. (சுவதேஸ்வதார உபநிஷத் I. 10) 'ஒரு நெருப்பானது புகையால் மூடப்பட்டிருப்பது போலவும் பளிங்குமாசினால் மூடப்பட்டது போலவும் ஒரு பிண்டமானது கர்ப்பத்தால் மூடப்பட்டிருத்தலைப் போல வும், இந்த ஆன்மா ஆசையால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. (கீதை III. 3)

ஸ்ரீ மெய்கண்ட நாதனும் பின்வரும் வெண்பாவைக் கட்ட ளையிட்டிருக்கிறார் (VIII. 3. A)

பன்னிற மேகாட்டும் பளிங்கேபோல் இந்திரியத்
தன்னிறமே காட்டும் தகைநினைந்து—பன்னிறத்தும்
பொய்ப்புலனை வேறுணர்ந்து பொய்பொய்யா மெய்கண்டான்
மெய்ப்பொருட்குத் தைவமாம் வேறு.

இதனுடைய தருமமானது சாங்கிய மதத்தில் இனிது விள க்கப்பட்டுள்ளது. யோக சூத்திரங்களிலும் அங்ஙனமே. அங் கே காட்டியுள்ள திருஷ்டாந்தங்கள் பளிங்கும் வர்ணமுமே.

"உள்ளபடியே ஆன்மாவானது ஒன்றோடொன்றும் சம்பந்த மடைந்தில்லாவிடினும், (மனோசங்கல்பம் அல்லது வியவகாரம் காரணமாத்திரத்தாலே) விவேக்குறைவால், ஒருவிதமான கலப்பையது அடைந்து விடுகிறது. [ஒன்றிலும் உள்ளபடியே சம்பந்தப்படாததாகிய ஒன்றில் உள்ளபடியே யாதொரு கலப்புமில்லை யென்றே சொல்லலாம் (ஆன்மாவுக்கு ரஸம் போலவேனும் அல்லது வேறு எந்தமாதிரியான வேறுகலப்பும் இல்லவேயில்லையென்று கொள்ளக் கிடப்பதால்) அப்படிக் கிருந்தும், ஒருகலப்பொன்று அதற்கு அந்த ஆன்மாவிற்கு இருந்தாற்போலவும் காணப்படுகிறது. அதனாலே அந்த கலப்பானது ஒருவித பிரதிபிம்பமாகவே கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஆன்மாவினின்றும் அஃதடைந்துள்ள கலப்பையல்லது கல்மிஷத்தை வேறு பிரித்தறியக் கூடிய சான்றோர் அங்ஙனம் கூறிநின்றனர். மோஹம் காரணமாக அந்த கல்மிஷம் அதற்கு உள்ளது போலவே காணப்படுகிறது.] "செம்பருத்திப்பூவும் பளிங்கும் போன்று யாதொரு கல்மிஷக்கலப்பு அதற்கு (ஆன்மாவிற்கு) இல்லை, ஆனால் அங்ஙனம் ஒன்றிருப்பதாக பிராந்தி மட்டுமே தோற்றமாகிறது."

பந்தமறும்பளிங்கனைய சித்த சுவாதீனமடைந்த ஒருவனுக்கு, ஞாதுரு ஞானஞேயம் சம்பந்தமாக, இதுவெல்லாம், இதற்கெல்லாமாதாரமா யுள்ளதுடன் ஒற்றித்துநிற்கும். (யோகசூத்திரம்,) (I. 41.)

உபநிடதத்தின் அடியிற் குறிக்கப்பட்ட வாக்கியங்களிலும் மனசு தனக்கு விஷயமாகும் பதார்த்தங்களோடு ஒன்றி நிற்கும் உண்மையானது பிரகாசமாகப் பேசப்படுகிறது.

"இப்போது, யாதொரு மனிதன் இதுவாகவும் அதுவாகவும் ஆகின்றது. அவனுடைய நடவடிக்கையையும் நடிப்பையும் பொறுத்துள்ளது, அவனடிப்பையொட்டி, அவன் அங்ஙனமாவதும். யாதொரு நன்னடக்கையுள்ள மனிதன் நல்லவனாகவே ஆகிறான். துர்நடக்கையுள்ளவன் துஷ்டனாகவே முடிகிறான். பரிசுத்தமான கிரியா சம்பந்தத்தால் அவனே பரிசுத்தமாய் விடு

கிறான். கெட்ட நடவடிக்கைகளால் கெட்டவனாகவே ஆய் விடுகிறான்.

"அவனுடைய ஆசையெப்படி யிருக்கிறதோ! அப்படியே அவனுடைய இச்சை இருக்கிறது. அவனுடைய இச்சை எப்படி இருக்கிறதோ அப்படியே அவனுடைய செய்கைகளும் இருக்கின்றன. எந்தகர்மத்தையவன் விளைவிக்கின்றானோ, அவைகளின் பலனை புசித்தேதீரவேண்டும்.

"எந்தபதார்த்தினிடமாக யாதொரு மகனுடைய மனமானது நாடிக்கிடக்கின்றதோ, அதைத்தான் அவன் கர்மவசத்தால் அடைகிறான். பிருஹ்மமாயுள்ள ஆன்மாவை யெவனொருவன் ஆசிரியத்திருக்கின்றானோ, அவன் பிருஹ்மத்தினிடம் சேறல் சம்பவம். அந்த ஆத்மா உள்ளபடியே பிருஹ்மம்தான். (பிருஹதாரண்ய கோபநிஷத் iv. 5. 6)

இதே மாதிரியான பலவாக்கியங்கள் மஹாபாரதத்திலும் அகப்படுகின்றன. சமஸ்கிருதத்தில் இதைக் குறித்து பழக்கத்தில் வந்துள்ளதோர் பழமொழியுமுண்டு.

"யத்பாவம் தத்பவதி"

ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்ஸர் என்பவர் இந்த சேர்க்கையை "முற்றும் ஒன்றுபடல்" (absolute identity) எனக் கூறுகின்றார். இதுவே ஸ்ரீ மெய்கண்டநான் வாக்கியமாயுள்ள 'அது அது ஆதல்' என்றதும். உபநிடத நூலாசிரியர்கள்—சாங்கியர், யோக்கியர், சித்தாந்திகள் இந்த உண்மையைக் கூறி, இதையே மோக்ஷத்துக்கு அஸ்திபாரமாகக் கருதுவது போலவே, புரோபெசர் ஹென்ரிடிரம் மண்டு என்ற கனவானும்கூட "மறு வாழ்வு" என்ற தலைப்பின் கீழ் அவர் யாத்த வியாசத்தின் கண் இதையே மோக்ஷத்துக்கு சாதனமானதாக வற்பு த்திக் கூறுகின்றார். இவர் பீடிகையாக எடுத்துக் கொண்ட பிரமாணம் "பால்" என்னும் சித்தர் கூறிய கூற்றினுள் ஒன்றே.

"நாமெல்லோரும் நம்முடைய முகத்திரையை நீக்கி ஒரு கண்ணாடிபோல் நிற்கின்றோமாதலான் அந்த கண்ணாடியில் எதிர் நின்ற பொருள் பிரதிபலிப்பது சகஜம். பகவத்சாந்நித்தியம் பெற்றபோது பகவத்விலாசமும் நம்முடைய உள்ளங்களில் பிரி

தபலித்தலிற் றடையென்னை? அவர் உருவமாகவே நாமும் மாறிப் போகின்றோம். பெருமிதத்தினின்றும் அதியுத் கிருஷ்டமான பெருமித நலங்களையே யடையா நின்றோம். இப்படித் தானேயே கடவுளிடமிருந்து ஆன்மாவும் அபாரகௌரவங்களை யடைந்து சுகித்தது போலும்.''

அவர் அந்த வாக்கியத்துக்கு விருத்தியுரை யொன்று அடியிற் போந்த வாறு எழுதலாயினர்:—

''நாம் எல்லோரும் பரிசுத்தமடைந்த பிற்பாடு, கிறிஸ்துவையே நம்முடைய மனத்தில் பிரதிபலிக்கலாயினோம். அது ஏனென்றால் நாம் அவர் சந்நிதியில் யாதாமொரு நிழலாடியைப் போல நிற்கும் பாக்கியம் பெற்றபடியால் என்க. அவ்விதம் நின்றுழி, கீழ்க் குணமிழந்து நற்குணமும், அதற்கு மேலும் குணமும், அப்படியே படிப்படியாய், முற்றும் நற்குணம் வாய்த்தல் அமையும். இதன் பொருள் கிறிஸ்துவினுடைய குணவிசேஷங்களை நீ பிரதிபலிக்கச் செய், நீ கிறிஸ்து ஆய்விடுவாய். அல்லது, நாம் கூறுவதுபோலவே கடவுளை நம்முடைய ஹ்ருதயத்தில் பிரதிபலிக்கும்படிச் செய்வோமானால் நாமும் கடவுளைப்போல, அல்லது கடவுளாகவே ஆய்விடத் தடையில்லை.

ஆனால் அந்த ஏழமை பொருந்திய நமது குணமானது நாளுக்கு நாள் எப்படி அதன் ஏழமையை யொழித்துச் சேறல் சாத்யமாகும்? அல்லது பிரதிபலனத்தைத் தன்னிடமே யேற்றுக்கொள்ளும் நிழலாடியானது என்னணம் நாளடைவில் பரிசுத்தப் பட்டுக்கொண்டே போகக்கூடும்? கண்ணாடி (ஆத்மாவைச்) சுததிசெய்வதினாலும் அதிபிரகாசமான ஈஸ்வரஜோதியோடு அதை நாளடைவில் ஒன்றுபடுத்துவதினாலும் இதைச் செய்து முடிக்கமுடியும்.

ஷெ கண்ணாடியானது எப்போது பரிசுத்த நிலையையடைந்துவிடுகிறதோ, எப்போது அருட்பெருஞ் சோதிமுன் அதிசமீபத்வத்தை யடையப்பெற்றதோ, அப்போதே அந்தசோதி அமோகமாகப் பிரகாசியாநின்று கண்ணாடியை உள்ளடக்கி, அதனைக் காட்டாது, தன் சுயஞ்சோதியே மேலாயிற்றென்க. ஷெ கல்வியிற் சிறந்தன புரோபெசர் உண்மையாகக் கூறுவதாவது ''நீங்கள்

36

உணர்வதெல்லாங்கூடி கடவுளுடைய பெருமிதமேயாம். உலகம் உணர்வதும்கூட, அதனுடைய பிரதிபலம் சரியாயிருக்கும் பட்சத்தில், கடவுளுடைய அபார கௌரவங்களேயாம். ஒரு நிழலாடியை நாம் பார்க்க நேரிட்டபோது, அதை நாம் கவனிப்பதில்லை. ஆனால் அதில் பிரதிபலிக்கும்யாதொரு பதார்த்தமுண்டோ அதைத்தான் நாம் சிந்திக்கவும் பார்க்கவுமானோம். ஏனென்றால் யாதொரு நிழலாடியானது தன்னிடமே நமதுஞாபகத்தை யீர்ப்பதில்லை. அதனிடத்தில் யாதேனும் குற்றங்குறைகள் இருந்தால்மட்டும் நாம் அதனைக் கவனித்துப்பார்க்க நேரிடும்.'' இந்தக் குற்றங்களைத் தான் சித்தாந்திகள் வர்ணவேறுபாடுகள் என்று பேசாநின்றனர். சித்தாந்திகள் அவைகளைத் தாம் மாயையல்லது தேகத்துக்கு உவமானித்துக் கூறுகின்றனர். உடலோடொன்றிய பொழுது, உடல் காணப்பட்டதே யொழிய பளிங்கைப்போன்ற ஆன்மாவை யவன் அறிவதில்லை. கடவுளோடு ஒன்றியபோது கடவுள் பிரகாசமும் பெருமிதமும் மட்டுமே வெளியாகாநின்றன. நிழலாடிபோன்ற ஆன்மாவையுங்கூட அங்கே கண்டதில்லை. இந்த திருஷ்டாந்தத்தை யவர் எத்துணையழகாக விளக்கலாயினர் என்றறிவான் நாம் நம்முடைய நண்பர்களை அவரது வியாசமுழுமையும் ஒருமுறை யோதுவான் ஏவுவேமாயினேம். முதல்விதி பிரதிபலித்தல் ஆகவும், இரண்டாவது விதியாகிய அது அதுவாதலை பின்வருமாறு கூறுகின்றார். ''இவ்வதுவாதற் றன்மை இரண்டாம் விதியாகும். இது மோக்ஷசாதனங்களில் முக்கியமாகியது. மக்கள், ஒருகணத்தில் காட்சிக்கு விஷயமாகி மறுகணம் மறைந்துபடும் பல பதார்த்தங்களைப் பிரதிபலிக்கும் நிழலாடிகள் மட்டுமாக முடிந்தொழியாமல், அவைகளிடம் பிரதிபலிக்கும் பதார்த்தங்களின் வாசனஸ்புருணத்தைத் தத்தம் ஆழ்ந்த சத்துக்களிலேயே பிரதிபலித்து நிற்கச்செய்து அப்படி பிரதிபலித்த பதார்த்தவகைகளை வாசனரூபமாகத் தத்தம் உள்ளத்திடம் பூட்டிவைக்கின்றன போலும். ஆன்மா இந்த விஷயங்களையெல்லாம் எவ்வணம் தனக்குள்ளாகப் பிடித்து அல்லது கட்டிவைத்திருக்கிறதென்று ஒருவராலும் சொல்லவே முடியாது. இந்த அற்புதம் எவ்வணம் சித்தியாகிறதென்று ஒருவரும் அறியார்கள். இயற்கையில் நாமுணர்ந்த எந்தவிதமான காட்சியும்,

ரசாயன சாஸ்திரத்தின் எந்தவிநமான முறைகளும், மந்திரசாஸ் திரத்தில் கூறியுள்ள எந்த அத்யாயமும் நாம் இந்த ஆச்சர்ய சம்ப வத்தையுணர்ந்து கோடற்கு அநுகுணமாக நேரிடக் காணேம். ஏனென்றால், யோசித்துப் பாருங்கள்! சென்றகாலத்தில் நடந்தன யாவும் ஆத்மாவில் ஒருகாலத்தில் அழுந்தினமாத்திரமன்றி அங்கே யிருக்கின்றது. அது அங்கில்லாத பட்சத்தில், அது அங்கிருந்து எப்படி பிரதிபலிக்கும்? யாதொரு மகன் பிரபஞ்சத்தில் தான் கண்ட, அறிந்த, உணர்ந்த, நம்பிய எல்லா வஸ்துக்களும் அவனு டைய உள்ளத்திற்றானே கிடக்கின்றன. அவனுடைய ஒரு கூறு கவே அவைகள் ஆய்விட்டன; அவையே அவனாய்விட்டன. அவன் அவைகளின் பிரதிநிகையாகவே மாறிவிட்டனன்.''

இவ்விரண்டு உண்மைகள் தாமே நமது மந்திரங்கட்கும், உபாசனைகட்கும், சாதனங்கட்கும், பாவனைக்கும், யோகத்துக் கும் அஸ்திபாரமாகப் போந்தன. ஷைபுரோபசர் அவர்கள்டார் வின் துரையின் அபிப்பிராயத்தை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் திருஷ் டாந்தமாக எடுத்துக் காண்பிக்கின்றார். மனிதபரிணமிப்பிலும், மிருகபரிணமிப்பிலுமே, இந்நியாயம் புலப்படுகின்றது. பன்றிக ளோடு என்றும் பழகும் மக்கள் பன்றி முகங்களையே யடைகி றார்கள். குதிரைகளோடு சர்வதாபழகும் மக்கள் குதிரைமுக ங்களையே பெறுகின்றார்கள் என்று கூறுவாராயினர். யாதொரு புருஷனும் அவன் பெண்சாதியும் பரஸ்பரம் ஒருவரை யொரு வர் உள்ளன்போடும் நேசித்துறவாடி ஒன்றுபடும் பட்சத்தில் அவர்களுடைய தூலதேகங்கள்கூட ஒன்றையொன்று ஆச்சர்ய மாக ஒத்துப்போதலை நாம் கண்டிருக்கின்றோம். அப்படிப்ப ட்ட சக்தி மனுஷனுடைய மனதுக்குஉண்டு. அதனால் நன்மை யும் உண்டு. தீமையும் யுண்டு. கேவலம் இழிந்த மிருக அந்தஸ் துக்கும் அதுதன்னைத் தானே தாழ்த்திவிடக் கூடும். அல்லது அதியுன்னத நிலையாகியகடவுள் நிலைக்கும் அது தன்னைத்தானே உயர்த்தி விடவும் கூடும். இந்த விதியைத்தான் நம்முடைய புத்தகங்களில் கருடதியானம் என்று பேசப்பட்டிருக்கிறது.

''இயற்கை யுலகத்தில் காணப்பட்ட ஆத்மதர்மம்.'' என் றமகுடம் புனைந்த நூலை யெழுதிய ஆசிரியர் (அமெரிக்காவில்

ஷிகாகோ நகரத்தில் பார்டி அன்ட்கம்பெனியாரால் இது பிரசுரிக்கப்பட்டது) அடியிற் கண்டவிதமாக சித்தாந்தம் செய்கிறார்.

"எல்லாவஸ்துக்களினுடைய காரணங்களை விசாரித்தலையே பொருளாக மேற் கொண்ட எல்லோரும் அதோடு காரண சக்தி பொருந்தி ஒன்றுபட்டுப்போயினர். ஏனெனில் எதை நாம் ஆழ்ந்து உய்த்துணருகிறோமோ அல்லது யாதொன்றுடன் நாம் அதிகமாகப் பழகுகின்றோமோ, அப்போதும் அதைப்போலவும், நாம் ஆய்விடுகிறோமென்பது என்றும் மாறாதவிதியாகக் காணலாம். நாம் அடிக்கடி யாரோடிருந்து பழகிவருகின்றோமோ அவர்களுடைய நடையும், முகவடிவும், பேச்சு முதலானதுகளும் நமக்குப்படியும். சிற்சில வேளை ஒரு குழந்தையானது தனது தாயைப்போ லில்லாமல் தனக்கு பால் கொடுத்து சோறூட்டி வளர்த்த செவிலித்தாயைப்போல் ஆய்விடுதலும் சகஜம்."

அந்த புஸ்தகமுழுதும் இந்த இரகசிய உண்மையையே போதிக்க வெளிவந்துள்ளது. மேலும் கடவுளை யுள்ளபடியே யடைதற்குப் பெருஞ்சாதனமாக அந்தபுத்தகம் ஒரு சாதனத்தைக்கற்பியா நின்றது. அது வருமாறு:—ஒருவன் உறுதியாய்ச் சாதனை சிந்திக்கவேண்டியது. உலகம்பொய். பொய்யும்பாவமும் இல்லவேயில்லை. வியாதி யென்பதில்லை மரணம் இல்லை. நான் கடவுளின் புத்திரன், சத்தியம், ஞானம், ஆநந்தம், இறைவனுடைய அநந்த சக்தி, முதலியனவே என்றும் பிரகாசமாயிருக்கின்றது. இந்த பிரபஞ்சத்தில் இவைகளைத் தவிர்த்து வேறு யாதொன்றும் இல்லவேயில்லை. நான் கடவுளின் பிரதிபிம்பம் நான் அவன் விக்ரகம், என்றும் அவரைப்போல இவ்விதம் அவன் பாவனை செய்ய அவன் உள்ளபடியே வியாதியையும் மரணத்தையும் ஜயித்தவனாகி உள்ளபடியே கடவுளின் குமாரனாகின்றான். இந்தபாவனை "ஸோஹம்பாவனை" அல்லது "சிவோஹம் பாவனையை முழுதும் ஒத்துப்போகிறதுங் காண்க.

அடியிற் குறிப்பிட்ட ஸ்ரீஅருணந்தி சிவாசார்ய சுவாமிகளின் பாட்டானது இந்த விசாரணையை முழுதும் சங்கிரஹப்படுத்திக் கூறுவதை யறிதிர் அன்பர்காள்!

"கண்டவிவைபல் லேனுனென்ற கன்றுகாணுக்
கழிபரமு நானல்லே னெனக்கருதிக்கசிந்த
தொண்டினெடு முளத்தவன் தன்னின்ற கலப்பாலே
சோகமெனப் பாவிக்கத் தோன்றுவன் வேறின்றி
விண்டகலு மலங்களெல்லாங் கருடதியானத்தின்
விடமொழியு மதுபோல விமலமதையு மடையும்
பண்டைமறைகளு மதுநானுனே னென்று
பாவிக்கச் சொல்லுவதிப் பாவத்தைக் காணே." (IX. 7)

நமக்கும் கடவுளுக்கும் பிரபஞ்சத்துக்கும் உள்ள சம்பந்தங்களை யெல்லாம் நாம் உள்ளபடியே யுணர்ந்தறிந்துய்ய வேண்டியது, நமது இன்றியமையாக் கடப்பாடானபடியால் ஸ்ரீ கண்ட சிவாசார்ய சுவாமிகள் தமது சூத்திர பாஷ்யத்தில் (II. 1-21-3) இந்த விஷயமாக விசாரணைமேற் கொண்டு எழுதியிருக்கிறார்கள். அந்த பாகங்கள் முழுமையுமே நாம் அடியில் உதகரிக்கின்றோம். அவர் பலபேத சுருதிகளையும் மகாவாக்ய மந்திரங்களோடு மிகவும் அழகாக சமரஸப்படுத்தி யிருக்கின்றார். "கீழே பிரஸ்தாபித்த விபவஸ்தா சம்பந்தமாக சூத்திரகாரர் ஒரு ஆட்சேபனையைக் கிளப்பி யதற்குச் சமாதானமும் தாமே கூறலுற்றார்:—

மற்றொன்றோடு இருப்பதாகக் கூறப்படலான், இதத்தைச் செய்யாமை முதலிய தோஷம் எய்துகின்றது.

(ஆக்ஷேபம்)

தத்துவமசி (சாந். சு. அ. எ)

"அது நீயாகின்றனை"

அயமாத்மா பிரம்மா (பிரு. ச. ரு. கக)

"இந்த ஆன்மா பிரமம்" என்றறற்றொடக்கத்தவற்றிற் காரியமாகிய ஆன்மா காரணமாகிய பிரமமென்று கூறப்படலான், அவ்விரண்டும் வேறில்லை எனக் கூறப்பட்டது. இங்ஙனமாகுங்கால், சர்வஞ்ஞரும் வியாபகருமாகிய சிவபெருமான் உலகத்தைப் படையாமை அவர்க்கு நன்மையாகவும், அதனைப் படைத்தல் அவர்க்குத் தீங்காகவுமன்றோ நேர்கின்றது. ஆகலின், சர்வஞ்ஞரும் சத்தியசங்கற்பருமாகிய சிவபெருமான் தம்மினின்று வேறுபடாத ஆன்மாவினது தாபத்தைத் தம்முடையதென்று அறிந்தும் சம்சார நிமித்த

மாயும் நீதாயுமுள்ள சிருட்டியை எங்ஙனம் முயன்று இதமாகிய சிருட்டியாமையை விடுத்தனர்? அதுகொண்டு ஆன்மா அநன்னியமாயிருக்கும்போது, தமக்கு இதமாயுள்ளதைச் செய்யாமையானும் அகிதமாயதைச் செய்வதானும், அறிவு சூன்னியராதன் முதலிய தோஷஞ் சிவபெருமானுக்கு எய்துகின்றன; அதுபற்றி, காரியகாரணராம் ஆன்மாவும் சிவபெருமானும் அநன்னியமாதல் அயுக்தமே எனின்,

(உத்தரம்) யுக்தம் எனக் கூறப்படுகின்றது.

அதிகந்து பேதனிர்தேஸாத் (உ. க. உஉ)

ஆயின் (காரணம்) சிரேட்டம்; பேதங் கூறப்படலான்.

காரியமும் காரணமும் அநன்னியமாயினும்,

விஸ்வாதிகோருத்ரோமஹர்ஷிபி: தைத். ஆரணி. கய. கஉ. உஅ)

"உலகங்களுக்கெல்லாஞ் சிரேட்டர் மகர்ஷியாகிய உருத்திரர்" என்று சுருதி கூறுதலான், ஈண்டுக் காரியமாகிய சிதசித்பிரபஞ்சத்தினின்று காரணஞ் சிரேட்டமென்று அறியப்படுகின்றது. அங்ஙனம் பின்னர்ப் போதருஞ் சுருதிகளினாலே, பேதநிர்த்தேசம் என்று சூத்திரம் கூறினமையின், ஆன்மாவும் சிவபெருமானும் வேறென்று காட்டப்படுகின்றனர்.

வித்யாவித்யே ஈஸதேயஸ்து ஸோன்ய: (சுவே. ரு. க)

"வித்தையையும் (ஆன்மாவையும்) அவித்தையையும் (அசேதனத்தையும்) ஆளும் ஈசுரர் வேறு"

க்ஷராத்மாநௌ வீஸதே தேவஏவ: (சுவே. க. ய)

"(பிரதானமாகிய) க்ஷரத்தையும் ஆன்மாவையும் தேவர் ஒருவர் ஆளுகின்றனர்"

ப்ருதகாத்மானம் ப்ரேரிதாரஞ்சமத்வா (சுவே. க. சு)

"ஆன்மாவையுஞ் செலுத்துபவரையும் வேறு என நினைந்து"

த்வாஸுபர்ணௌ ஸயுஜாஸகாயா (சுவே. ச. சு)

"பிரியா நண்பினோடு இரு அழகிய பக்ஷிகள் (ஆன்மா பரமான்மாக்கள்)"

த்வேப்ரஹ்மணீ வேதிதவ்யே பரஞ்சாபரஞ்ச (மைத். சு. உஉ)

"பரமும் (பரமான்மாவும்) அபரமும் (ஆன்மாவுமாகிய) இருபிரமங்களும் அறியற்பாலன"

ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஸயாநீஸௌ (சுவே. க. கூ)

"பிறவாதவராகிய அறிஞனும் அஞ்ஞனுமாம் இருவரும் (முறையே) ஈசரும் (சிவபிரானும்) அநீசனுமாம் (ஆன்மாவுமாம்)"

நித்யோ நித்யானாம் சேதநஸ்சேதநானாம் (கட. ரு. கங)

"அவர் நித்தியப்பொருள்களுள்ளே நித்தியரும், சேதனப் பொருள்களுள்ளே சேதனரும்"

அந்த: ப்ரவிஷ்டஸ்ஸாஸ்தா ஜநானாம்

(தைத். ஆரணி. ரு. கக. கஉ)

"அவர் (பரமான்மா) ஜனங்களுள்ளே (ஆன்மாக்களுள்ளே) பிரவேசித்து, அவைகளை ஆளுபவராயினர்"

மாயாந்துப்ரக்ருதிம் வித்யான்மாயினந்து மஹேஸ்வராம்

(சுவே. ச. ய)

அஸ்மான்மாயீஸ்ருஜ தேவிஸ்வமேதத்தஸ் மிம்ஸ்சான்யோ மாய

யா ஸந்நிருத்த: (சுவே. ச. கூ)

"மாயையைப் பிரகிருதி என்றும், மாயையுடையாரை மகேசர் என்றும் அறிக;" "இதினின்று மாயியானவர் இந்த விசுவத்தைச் சிருட்டிக்கின்றனர்; அதிலே மற்றது (ஆன்மா) மாயையாற் கட்டுண்டது"

ஜுஷ்டம்பதா பஸ்யத்யன்யமீஸம் (சுவே. ச. எ)

"அன்னியமாகிய இன்பமுடைய ஈசரை ஆன்மா காணுங் கால்"

ப்ராதன க்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர்கணேஸ: (சுவே. சு. கசு)

"பிரதானம் ஆன்மா என்னும் இரண்டுக்கும் பதியாகிய குணங்களையுடைய ஈசர்"

யஏஷாமீஸே பசுபதி: பசூனாம் (தைத். சங். ரு. க. ச. ரு)

"இந்தப் பசுக்களைப் பசுக்களுக்கு (ஆன்மாக்களுக்கு) பதியாயினர் ஆளுகின்றார்" என்றற்றொடக்கத்த அனந்த சுருதிகளாற் சிவபெருமான் என்று மற்றோர் நாமம் பூண்ட பிரமமே விசுவத்திற்கு (பசுபாசங்களுக்கு) அதிகம் (சிரேட்டம்).

(ஆக்ஷேபம்) "ததநன்னியத்துவம்" என்னும் (உ. க. கரு-ஆம்) சூத்திரங் கொண்டு அபேதம் பிரதிபாதிக்கப்படலானும், "அதிகந்து" என்னும் (உ. க. உஉ-ஆம்) சூத்திரத்தினாலே பே

தம் பிரதிபாதிக்கப்படலானும், (சேதன அசேதனப்) பிரபஞ்சம் பிரமம் என்பவற்றுக்குப் பேதாபேதம் சாதிக்கப்படுகின்றதாலோ எனின்,

(உத்தரம்) அங்ஙனஞ் சாதிக்காது விசிட்டாத்துவிதத்தைச் சாதிப்பேம்.

கடமும் படமும் போலப் பிரமமும் பிரபஞ்சமும் அத்தியந்த பேதம் என்றும் கூறேம்; அது அநன்னியம் என்னும் பரசுருதிக்கு விரோதமுறுதலின்.

நாம் இப்பி வெள்ளி என்பவற்றிற் போல, ஒன்றை மித்தை என்று கூறும் அத்தியந்த அபேதவாதிகள் அன்று; பிரபஞ்சத்துக்கும் பிரமத்தின் சுவாபாவிககுணத்துக்கும் பேதங் கூறுஞ் சுருதிகளுக்கு விரோதமுறுதலான்.

பேதாபேதவாதிகளும் அன்று; வஸ்துவிரோதவுண்மையான்.

ஆயின் நாம் சரீரசரீரிபோன்றும் குணகுணிபோன்றுங் கூறும்விசிட்டாத்துவிதிகளே. பிரபஞ்சத்துக்கும் பிரமத்துக்கும் அநன்னியத்துவமாவது மண்ணும் கடமும் போலவும், குணமும் குணியும் போலவும் (முறையே) காரண காரியத்தினாலும், விசேஷண விசேடியத்தினாலும் வேறுபடா திருத்தலேயாம். மண்ணை விட்டுக் கடம் காணப்படாதவாறு போன்றும், நீலநிறத்தை விட்டு நீலோற்பலமில்லாதவாறு போன்றும் பிரமத்தை விட்டுப் பிரபஞ்ச சத்தி இல்லை; சத்திக்கு வேறாகப் பிரமம் ஓர்போதும் இல்லை; உஷ்ணத்தைவிட்டு அக்கினி இல்லாமைபோல. எதை விட்டு எதைக் கண்டதில்லையோ, அது அதனோடு விசிட்டந்தான். அது (குணம்) அதாவதும் (குணியாவதும்) இயற்கையே; (சூடு தீயாவதும் இயற்கைதான்). ஆகலின், எப்பிரகாரத்தானும் பிரமம் பிரபஞ்சத்தினின்று வேறாகாது. அதுபற்றி அநன்னியம் என்று கூறப்படுகின்றது. அவ்விரண்டுக்கும் வேற்றுமை இயற்கை. ஆகலின், பிரபஞ்சத்தினும் பரப்பிரமம் (அதிகம்) சிரேட்டமே. காரணமாயும் காரியமாயுமிருத்தல் (உ. க. கூ) ல் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆகலின், பேதாபேத சுருதிகளுக்கு இந்நெறி விரோதமற்றதே.

அஸ்மாதிவச்சததநுபபத்தி: (உ. க. உங)

கல் முதலியவற்றிற்போல, அது பொருந்தாது

(ஆக்ஷேபம்) எப்பிரகாரத்தானும் அபேதசுருதிகளால் ஆன்மாவும் சிவபெருமானும் அபேதம் எனின்,

(உத்தரம்) அங்ஙனம் இன்று; பொருந்தாமையின். அசேதனமாகிய கல், கட்டை, மண், புல் முதலிய போல ஆன்மாவுக்கும் அறியாமையுண்மையின் முற்றறிவு முதலிய குணங்களையுடைய சிவபெருமானினின்று அவன் அத்தியந்த விஜாதீயனாம் எனக் கேட்கப்படலான், அவ்விருவரும் ஒருவராமெனல் பொருந்தாது. ஆகலின், ஆன்மாவிலிருந்து சிவபெருமான் மற்றோர் பொருளே. இங்ஙனம் ஆன்மா சேதனனாயினும், சிவபெருமான் சிரேட்டகுணமுடையனாம் பேதத்தினால், ஆன்மா சிவபெருமானோடு ஒப்பாகான். முற்றும் வேறாகிய அசேதனப்பொருள் சிவபெருமானுக்கு ஒப்பாகாதென்று கூறவும் வேண்டுமோ!! எவ்வாற்றானுஞ் சுருதி ஸ்மிருதி நியாயங்களினாற் காரியமாதல்பற்றித் தம்மினின்று வேறாகிய சேதனா சேதனப்பிரபஞ்சம் அனைத்துக்கும் சர்வஞ்ஞரும் சர்வசக்தியினருமாகிய சிவபெருமான்சிரேட்டரே (விசுவாதிகரே)"

I. II. I. பாஷ்யத்தின்கீழ், உயிர் உடல் என்ற உபமானத்தினால் அபேதத்தை விளக்குகிறார். "இவை அனைத்தும் பிரமம்; தோற்றம், நிலை, இறுதியாம் இவை பிரமத்தினாலாகலின், ஒருவன் அதனை உபாசிப்பானாக" என்னும் உபக்கிரமசுருதியிலே சிவபெருமானே அனைத்துக்குங் காரணராய் உபாசிக்கற்பாலரென உபதேசிக்கப்படுகின்றமையின். இச்சுருதியின் தாற்பரியம் வருமாறு:— படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் மூன்றும் பிரமத்தின்பாலன; சித்தும் அசித்துமாயுள்ள இவையனைத்தும் பிரமமேயாகலின், ஒருவன் சாந்தமுடையனாய்ப் பிரமத்தை உபாசிக்க என்பதாம். சமுத்திரத்திற்றோன்றி நின்றொடுங்கும் குமிழிக்கூட்டங்கள் ஜலமாயிருத்தல் போன்று, (பரா) சத்தியாதியோடியைந்த பிரமத்தினாலெய்தும் படைப்பு முதலியன அப்பிரமமய மாகவேயன்றி, மற்றோர் பிரகாரமாகக் காணப்படுகின்றில. அங்ஙனமே,

அஹமேக: ப்ரதமமாஸம் வர்த்தாமிச பவிஷ்யாமிசநான்ய: கஸ்சின்மத்தேவ்யதிரிக்த: (அதர்வசிரசு. க)

"நான் ஒருவனே முதற்கண் இருந்தேன், இருக்கின்றேன், இருப்பேன், எனக்கு வேறாகப் பிறர் யாரும் இல்லை" என அதர்

வசிரசிலே சிவபெருமானல் நிரூபிக்கப்பட்டது. பின்னரும்,

ப்ரஹ்மாஹம் (அதர்வசிரசு. க)

"பிரமம் நான்" என்றற்றொடக்கத்தவற்றாற் பிரபஞ்சம் அனைத்தும் அவர் வடிவமென விரித்துரைக்கப்பட்டது.

ஸோந்தராந்தரம் ப்ராவிஸத் (அதர்வசிரசு. க)

"அவர் மறைவினும் மறைவாய உள்ளவற்றுள்ளே பிரவேசித்தனர்" என்னும் சுருதியிலே "பிரபஞ்சத்துட் பிரவேசித்தமை" என்றது பிரபஞ்சம் அனைத்தும் அவர் சொரூபம் என உணர்த்துதற்குப் போந்த காரணமாதலை உணர்த்திற்று. பிரமத்துக்கு வேருகப் பிரபஞ்சத்துக்குப் படைப்புநிலை, இறுதி இல்லையாமாகலின், அப்பிரபஞ்சம் பிரமத்தினின்றுவேறுபடாது. இதுபற்றியே,

ஸக்தியோஸ்ய ஜகத்க்ருத்ஸ்நம் ஸக்திமாம்ஸ்து மஹேஸ்வர:
ஸக்திஸ்து ஸக்திமத்ரூபாத்வ்யதிரேகந வாம்சதி
தாதாத்ம்ய மநயோர்நித்யம் வஹ்நிதாஹகயோரிவ
ஸக்திஸக்தி மதோர்யஸ்மாதபேதஸ்ஸர்வதாஸ்தித:
அதஸ்ஸந்தர் மதர்மித்வாத் பராஸக்தி: பராத்மந:
நவஹ்நேர்தாஹிகா ஸக்திர்வ்யதிரிக்தா விபாவ்யதே

"இவ்வுலகெலாம் அவர் சத்திகளே; மகேசுவரர் சத்திமான்; சத்திமானைவிட்டுச் சத்திவேறுபடாள்; (சத்தியும் சிவமுமாம்) இருவரின் தாதான்மியம் அக்கினியும் சூடும் போல நித்தியம், சத்திக்கும் சத்திமானுக்கும் எக்காலத்தும் பிரிவில்லையாமாகலின். அவ்விருவரும் குணமும் குணியுமாதல்பற்றிப் பராசத்தியார் பரமான்மாவுக்கு உரியர். அக்கினியின் சுடுஞ் சத்தி தீயினின்று வேருகக் கொள்ளப்படுவதில்லை" என்றற்றொடக்கத்தனவாக அபியுக்தர் உரைக்கின்றனர்.

ஸக்த்யாதிச ப்ருதிவ்யந்தம் ஸிவதத்வசமுத்பவம்
தநைகேணது தத்வ்யாப்தம் ப்ருதாகும்பாதிகம்யதா
(வாயு. பூ. உரு: கஅ, கக)

பராஸ்யவிவிதாஸக்தி: ப்ரபோதாநந்தவிருணீ
ஏகாநேகஸ்வரூபேவண பாதிபாநோரிவப்ரபா
(வாயு. உத். அ: ரு)

"சத்திதத்துவமுதற் பிருதிவி ஈருயுள்ள தத்துவம் சிவதத்

துவத்தினின்று பிறந்தது; கும்பமுதலியன மண்ணினால் வியாபிக்கப்பட்டாற் போல, அச்சிவதத்துவத்தினால் அது வியாபிக்கப்பட்டது; ஞானனந்தரூபமாய் விளக்குகின்றனர்'' என வாயுசங்கிதையிற் கூறப்பட்டது.

பராஸ்யஸக்திர்விவிதை ஸ்ரூயதேஸ்வாபாவிகீ
ஞானபலக்ரியாச (சுவே. சு. அ)

ஏகோருத்ரோந்த விதீயாய தஸ்துர்ய இமாம்லோகாநீஸத
ஈஸநீபி: பரமஸக்தியி: (சுவே. ௩. உ)

''இவர்க்குச் (சிவபெருமானுக்குப்) பராசத்தியார் சுவாபாவிகமாம் ஞானசத்தி, பலசத்தி (இச்சாசத்தி), கிரியாசத்தி எனப் பலதிறப்படுவாராய்க் கேட்கப்படுகின்றனர்; எவர் ஆளுகின்றனவும் பிறப்பிப்பனவுமாகிய பரமசத்திகொண்டு உலகம் அனைத்தையும் ஆளுகின்றனரோ, அவர் ஏகராகிய உருத்திரர்; இரண்டாவதற்காக அவர்கள் இருந்திலர்.'' என்றற்றொடக்கத்தசுருதிகள் பரப்பிரமமானது உலகத்தைப் படைத்து ஆஞ்ஞாபித்துக் காக்கும் முடிவிலாச் சத்தியை இயல்பாகவுடையதெனக்கூறுகின்றன. அநேகஞ் சொல்லி என்! சுருதி ஸ்மிருதி இதிகாசபுராணங்களினாலும், அபியுக்தசூக்திப் பிரமாணத்தினாலும் சகல சேதனசேதனப் பிரபஞ்ச மாகவிபூதிரூபையாய், மகாசச்சிதானந்த சத்தையாய், சுவதந்திரமுடையதாய், தேசகாலங்களினால் வரையறுக்கப்படாததாயுள்ள பராசத்தியார் அப்பரப்பிரம சிவனார்க்குஇயல்பாய் வாய்ந்து, அவர்க்கு உருவமும் குணமுமாய் முற்றுகின்றனர். அப்பராசத்தியாரை விடுத்துப் பரப்பிரமத்துக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வசக்தித்துவம், சர்வநியந்திருத்துவம், சர்வோபாசியத்துவம், சர்வானுக்கிராகத்துவம், சர்வபுருஷார்த்தஹேதுத்துவம், சர்வவியாபகத்துவமுதலியவும் இன்று. மேலும் மகேசுவரர், சிவன், மகாதேவர், உருத்திரர் முதலிய பரமநாமங்களும் அவர்க்கு எய்தா. அங்ஙனம் சர்வசேதனசேதனப் பிரபஞ்சசரீரவிசிஷ்டமுடைய பிரமம் சர்வசப்தத்தினாற் கூறப்படுகின்றது. நீலம் என்னும் பதமானது நீலநிறத்தை மாத்திரமன்றி, தன்னையுடைய நீலோற்பலத்தையும் உணர்த்தினாற் போல, பிரபஞ்சம் என்னும் பதமும் பிரமத்தை உணர்த்துகின்றது. ஆகலின்,

ஸர்வோவைருத்ர: (தைத். ஆரணி. ய. உச. சஉ)

"(சர்வமும்) அனைத்தும் நிச்சயமாய் உருத்திரர்" என்றற்றொடக்கத்த சுருதிகள் சர்வ என்னும் சப்தத்தினால் உணர்த்தப்படுவது பிரமமெனக் கூறுகின்றன. அங்ஙனமே,

ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம (சாந். ங. கச. க)

"(சர்வம்) இஃதெல்லாம் நிச்சயமாய்ப் பிரமம்" என்ற சுருதி சர்வசேதனசேதனப் பிரபஞ்சத்தைச் சரீரமாகவுடைய பிரமத்தை உணர்த்துகின்றது. இந்தப் பிரபஞ்சம் பிரமத்தின் சொரூபமாய்த் துவேஷமுதலியவற்றுக்கு விஷயமாகாமையின், யாவரும் சாந்தமுடையராய்ப் பிரமத்தை உபாசிப்பாராக. இந்தப் பொருள் பௌராணிகர் வாக்கினாலும் வெளிப்படுகின்றது.

விக்ரஹம் தேவதேவஸ்ய விஸ்வமேதச்சராசரம்
ஏதமர்த்தம் நஜாநந்திபஸவ: பாஸகௌரவாத்

(வாயு. உத். சு: எ)

வித்யேதி சேதநாம் ப்ராஹுஸ்ததா வியாமசேத
வித்யாவித்யாத்மகம் ஸர்வம் விஸ்வம் விஸ்வகுரோர்விபோ:
ரூபமஸ்ய நஸந்தேஹோ விஸ்வம்ஸ்யபிஸயத:

(வாயு. உத். சு: எ)

ஸத்யேஸ தௌசஸச் சப்தஸ்ஸத்பிரேவ ப்ரயுஜ்யதே
விபரீதேத்வஸச்சப்த: கத்யதே வேதவாதிபி:
ஸச்சா ஸச்சஜகத்விஸ்வம் ஸரீரம் பரமேஷ்டிந:

(வாயு. உத். சு: கக, கஉ)

வருக்ஷஸ்ய மூலஸேகேந ஸாகா: புஷ்யந்திவையதா
ஸிவஸ்யபூஜயா தத்வத்புஷ்யத்யஸ்யவபுர்ஜகத்

(வாயு. உத். ச: உக)

ஆத்மாதஸ்யாஷ்டமீமூர்த்தி: ஸிவஸ்யபரமாத்மந
வ்யாபிகேதரமூர்த்திநாம் விஸ்வம் தஸ்மாச்சிவாத்மகம்

(வாயு. உத். ச: உஅ)

தேஹிநோப்ஸ்ய கஸ்யாபி நிக்ரஹ: க்ரியதேயதி
அநிஷ்டமஷ்டமூர்த்தேஸ்ஸ்ந்தத்ர கார்யாவிசாரணை

(வாயு. உத். ச. நஉ)

ஸ்ரமேவாபகார கரணம் ஸர்வாநுக்ரஹணம்
ஸர்வாபயப்ராதநம் சவிவஸ்யாராதநம்விது:
(வாயு. உத். ச: ௩௰)

"தேவாதிதேவருடைய வடிவம் இந்தச் சராசரம்; இவ்வுண்மையைப் பாசமிகுதியினுற் பசுக்கள் அறிகின்றில; சேதனத்தை (பசுவை) வித்தை எனவும், அசேதனத்தை (பாசத்தை) அவித்தை எனவும் கூறுவர்; வித்தை அவித்தை என்னும் பிரபஞ்சம் அனைத்தும் சந்தேகமின்றி வியாபகராகிய விசுவகுருவின் சரீரம்; விசுவம் அவர் வசத்ததாகலின். சத் என்னும்மொழி சத்துக்கும் சாதுவுக்கும் செல்லும் என்று சத்துக்களாற் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. அசத்து என்றது அவற்றுக்கு மாருனவற்றை உணர்த்தும் என்று வேதவாதிகள் கூறுவர். சத்தும் அசத்துமாயுள்ள விசுவம் அனைத்தும் சிவபிரானுருடைய சரீரம்; விருக்ஷமூலத்திலே இறைத்த நீரால் அம்மரச் சாகைகள் புஷ்பிக்குமாறுபோல, சிவபெருமானுடைய பூசையினுல் அவர் சரீரமாகிய உலகம் செழிக்கின்றது; பரமான்மாவாகிய சிவபெருமானுக்கு எட்டாவது மூர்த்தங்களுள்ளே வியாபகமாகிய ஆன்மா ஆகலின், உலகமனைத்தும் சிவசொரூபம்; எந்தத் தேகமுடைய ஆன்மாவேனும் நிக்கிரகத்துக்கு ஆளாயின், அது முழுமையும் அட்டமூர்த்தமுடையார்க்கு வெறுப்பாய் முடியும்; இதனையுற்று ஆராயவேண்டியதின்று; எல்லோர்க்கும் உபகாரமாயிருத்தலும், யாவர்மீதும் அருளுடைமையாதலும், எல்லோர்க்கும் அபயப்பிரதானஞ் செய்தலுமாம் இவையனைத்தும் சிவாராதனம் என்று கொள்ப; பிரமம் சர்வாகாரமாயிருத்தலிற் சர்வம் பிரமம்" என்றும்,

ஸாந்தஉபாஸீத (சாந். ௩. கச. க)

"ஒவ்வொருவரும் சாந்தமாய்ப் பிரமத்தை உபாசிக்க" என்றும் கூறல் பொருத்தம். ஆகலின், உபக்கிரமத்திலே உபாசிக்கற்பாலதாகக் கூறப்பட்ட பிரமமே மனேமய (ஞானமய) த்துவமுதலிய தர்மத்தையுடையதாகும். (இதற்குரிய) மனே (ஞான) மயத்துவாதி குணம் சம்சாரிக்குரிய இலக்ஷணமன்று; பிரமமானது உபாசிக்கற்பாலதாம் ஓர் வடிவம் வாயிலாகப் பரிச்சேத முறுவான்.

(இம்மொழிபெயர்ப்பு, ஸ்ரீமத். ஸ்ரீகாசிவாசி செந்திநாதய்ய ரவர்களின் சைவ பாஷ்யத்தினின்றும் எடுக்கப்பட்டது).

ஸ்ரீகண்டர் இந்தவிஷயத்தைச் சொல்லும் முறைமையிலும் ஸ்ரீமெய்கண்டநாதர் இதைப் பிரஸ்தாபித்தலிலும் கொஞ்சம் வித்யாஸம் காணக்கிடக்கிறது. ஸ்ரீகண்டர் பாதராயணரைப் பின்பற்றினவராக இந்த சம்பந்தத்தை காரணகாரிய சம்பந்தமாககூறி அதையே ஓரற்புதமான அபூர்வபரிணமம் என்றும் அழைக்கின்ருர். சாதாரண காரணகாரிய சம்பந்தம்போலல்லாமல், முதற்காரணம் இந்த வியவஸ்தையினுலே யாதொரு மாறுபாடும் அடைகிறதில்லையென்பது அவரது மதம். அவர் எடுத்துக்கூறும் உயிர் உடல் திருஷ்டாந்தமும் காரணகாரிய சம்பந்தம் குறிக்கவில்லை. சிவஞானயோகிகள் இரண்டுவிதமான தாதாத்மியங்களுக்குள்ள வித்யாஸத்தை யெடுத்தோதலுற்ருர். ஒருபொருள் இரண்டாகக் காணப்படுகிறது, குணம் குணியைப்போல. இது ஒருவிதம். மேலும் இரண்டு பதார்த்தங்கள் ஒன்ருகி ஒன்ரோடொன்று சம்பந்தப்படவுங் கூடும், இதுவும் தாதாத்மியமாகும். இந்தக் கடைசி சம்பந்தந்தான் அத்வைதமென்று கூறப்படுவதொன்று. முந்தினது தாதாத்மியமென்று மாத்திரமே அறியப்படுகிறது. ஸ்ரீகண்டர் முற்கூறிய் தாதாத்மியத்தையே யநுசரித்ததாகக் காணப்படுகிறது.

மோக்ஷமூல பட்டாசாரியர் என்ற வித்வசிரோமணியார் கபிலருடைய சாங்கியத்துக்கும், சேஸ்வரசாங்கியம் என்றழைக்கப்பெறும் பதஞ்சலியாரது யோகத்துக்கும் உள்ள வித்யாஸத்தைச் சரிவரக் கண்டவராகக் காணப்படவில்லை. அவர் எழுதிய ஆறுசாஸ்திர சம்பந்தமான தத்வஞான நூலின்கண்ணே, "கடவுள் மாட்டு பக்தி" யென்றெழுந்த சூத்திரம் அவ்வளவு அதிக முக்கியமானதொன்றன்று எனக் கூறுகின்ருர. கைவல்யத்தை யடைதற் கேற்பட்டுள்ள பல சாதனைகளுள் அஃதொன்றே எனவும் கூறுகின்ருர். கௌதமபுத்தர் கூறிப்போந்த "நிர்வாண" தசைக்கும், சித்தாந்திகள் அதுசம்பந்தமாகக் கூறியிருக்குமவற்றிற்கும் உள்ள வித்யாஸத்தைக் குறித்து யாம் "புத்தமதம்" என்ற தலைப்பின்கீழாக சிவஞான சித்தியாரின் பரபக்ஷத்துக்கு யாமெழுதிய மொழிபெயர்ப்பு உரையிலும், 'நன்மைதீமைபுணரும் அறிவு விருக்ஷம்' சம்பந்தமாக

யாம் எழுதிய வியாசத்திலும் யாம் விரிவாக எழுதியிருக்கின்றோம். புத்தமதம், பாசக்ஷயம், அல்லது ஆசை துன்பங்களினின்றும் விடுதலைமட்டும் கூறலாயிற்று. ஆனால் அதற்கு அதிகமாக சித்தாந்தம் பிருஹ்மநிர்வாணம் அல்லது சிவாநுபவமாகிய பதிஞானத்தையும் வற்புறுத்திக் கூறுகிறது. மேலும் பதிஞானமின்றி பாசக்ஷயம் சாத்தியப்படாதென்று நாம் அங்கே நிரூபித்திருக்கின்றோம்.

சாங்கியமதஸ்தர்களும் யோகமதஸ்தர்களும் கூறுமாறு இது ஸ்படிகம் அல்லது நிழலாடியும் வர்ணபேதங்களும் என்ற உதாரணத்தால் அறியக்கூடிய தொன்றாயுள்ளது. நிழலாடியின் அருகாமையில் யாதொரு சிகப்புநிறமுள்ள புட்பத்தைக் கொண்டுவந்து வைப்பதினாலே, அந்த சிகப்பு புட்பத்தினாலே நிழலாடி ஒரு வித நிறத்தையடைந்து போகிறது. அப்படியே, ஆன்மாவானது பிரபஞ்ச சம்பந்தம் பெற்றுள்ளபோது, பிரபஞ்சத்தால் ஒரு வித கல்மிஷத்தை யடைந்துபோகிறது. அதனால் சாவும், பிறப்பும், துன்பமும் அதற்கு நேரிட்டுவிடுகிறது. சாங்கியமதப்பிரகாரம் ஆத்மாவானது அதனிடத்தில் பிரதிபலியாநின்ற வர்ணங்களினின்றும் தான் வேறான பதார்த்தம் என்ற உண்மையை உணர்ந்தவுடனே அது பாசநீக்கம் அடைந்துபோகிறது என்று அறிகின்றோம். ஷை வர்ணங்களாலும் பிரதிபலனத்தினாலும் அதுயாதொரு சலனமு மடைகிறதில்லையாம். அந்தஞானம் பிரதானத்தினுடைய கர்மத்தால்தானே அதற்குக் கிடைக்கிறதென்ப. ஆனால் ஆன்மாவிற்குத்தனது சொந்தமுயற்சிமாத்திரத்தானே இந்தஞானம் கைவரக் கூடியதாயுள்ளதா? அல்லது பிரதானத்தினுடைய முயற்சியினாலேனும் இது கிடைக்கக்கூடியதா யுள்ளதா? அப்படியானால், அந்த திருஷ்டாந்தத்தையே நாம் பரீக்ஷித்துப் பார்ப்போமாக. கண்ணாடியும் செம்பருத்திப்பூவும் ஒன்றையொன்று அடுத்துவந்துசேர்ந்து நின்றது. உடனே கண்ணாடியில் பிரதிபலனம் உண்டாயிற்று.

ஆனால் அவைகள் இரண்டும் ஒன்றையொன்று சமீபத்தது கண்ணாடியின் முயற்சியினாலா? அல்லது அந்த ஷை சிகப்பு புட்பத்தின் முயற்சியினாலா? எப்படியோ! அவைகள் அப்படி ஒன்

றையொன்று சமீபித்துநிற்க நேர்ந்தனவென்று நாம் கொள்வோமாக. அப்படி வராமலிருப்பதும் அவைகட்குக் கூடாதகாரியம் போலும். அப்படி பொன்றையொன்று நெருங்கி நின்றபின்னர், கண்ணாடியில் உண்டாயிருக்கும் பிரதிபலனம் எப்படி கெட்டழிந்து ஒழிந்துபோகச் செய்வது? இந்த காரியமானது கண்ணாடியின் எந்தவிதமான முயற்சியினாலாவது அல்லது செம்பூவின் எவ்வித முயற்சியாலாவது ஆகக்கூடியதொன்று? சாங்கியமதப்படி ஆந்மாபிரதானத்தைத் தவிர்த்தும், (நிழலாடி—சிவந்த புட்பத்தைத் தவிர்த்தும்) வேறு யாதொரு பதார்த்தமும் பேசப்படாமையால் இந்த நீக்கம் அல்லது ஒழிவு எவ்விதம் சாத்தியமாதல் கூடும்? சாங்கிய மதஸ்தர்கள் கூறுமாறு விசாரித்துப் பார்த்தால் இந்த கஷ்டத்தினின்றும் விடுபடுதற்கு யாதொரு வழியுமில்லை; இக்கூட்டுறவும் என்றும் நீங்காது; வீடும்பேறும் என்றும் உண்டாகா. பெயரால் மட்டுமொழிய பிறப்பிறப்பென்னும சம்சார சக்கரமும் என்றும் சுழலவேண்டியதுதான்; இது நிச்சயம். ஆயின் யோகமதஸ்தர்களும்கூட இந்த உபமானத்தை யுதகரித்துக் காண்பிக்கின்றார்கள் ஆனபடியால், அந்த கண்ணாடியில் உண்டான பிரதிபிம்பம் கெடுவதற்கு ஏதாவது மார்க்கமுண்டோ? உண்டெனக் கூறுவாம்.

ஆனால் அந்த பிரதிபிம்பம் தான் எவ்விதம் உண்டாயிற்றென்ற விஷயத்தை நாம் கவனிக்கவேணும். யாதொரு கண்ணாடியும் யாதொரு புட்பமும் நெருங்கிநின்றநிலையில் எப்பவும் மாறாதிருக்க இராவுகாலத்தில் பிரதிபலனத்தை நாம் காணக்கூடுமாவென்று யோசித்துப் பார்ப்போம். கூடாது. ஏன் கூடாதோ? ஏனென்றால் புட்பத்தின் பிரதிபலனமானது ஸ்படிகநிழலாடியில் தோன்றுவதற்கே அத்யாவசியமான ஆதாரமானது சூர்யனது பிரகாசமேனும் அல்லது வெளிச்சமேனும் அவசியமாயுள்ளதல்லவா? இப்போது இந்த உவமானத்தை நாம் உபயோகித்துவந்த காலமுழுதும் நாமொன்றை மறந்தோம். அது யாது? சூர்யனுடைய ஒளி யிதைச்செய்வதற்கு முக்கியமான கருவியென்பதே!

நல்லது இரவுகாலத்தில், யாதொரு பிரதிபலன மில்லாதபொழுது, யாதொரு கல்மிஷத்தின் ஞானம் இல்லாதபோழ்து, இது

தான் ஆத்மாவின் கேவல அவஸ்தையென்று நாம் சொல்வது. ஆத்மாவின் கேவலாவஸ்தையில் அதற்கு எந்தவிதமான இச்சையும் கிரியையும் இல்லாமற்போகின்றது. அதுதான் யாதொரு துன்பத்தையும் அடைந்திருப்பதாக அதற்கு அப்போது பிரஜ்ஞையே கிடையாது. அந்த துன்ப அவஸ்தையினின்றும் தான் விடுபட்டுப் போதற்கு அதற்கு ஒருமார்க்கமும் தேடக்கூடிய அறிவுமில்லையே! சூர்யன் உதயமானவுடனே கண்ணாடியின்மீது ௸ பிரதிபலனம் விழலாச்சுது. இந்த சேர்க்கையினாலேயே, ஆத்மாவின் இச்சாஞானக் கிரியைகள் இரண்டும் தூண்டப்பட்டு ஆன்மாவிற்கு சுகதுக்க அறிவும் உண்டாய்விடுகிறது. பாபமும் அது செய்யவாகிறது. அதனால் துன்பமும் அநுபவிக்கிறது. அதனாலே அநுபவஞானம் ஆன்மா அடையலாச்சுது. அதனாலே பாசநீக்கமும் இறுதியில் அஃநடைகிறதன்றோ?

சூர்யனானவன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மேலே போகப்போக, ௸ ஸ்படிகத்தைப் பின்னும் பின்னும் நெருங்கி நெருங்கி வரவும், ௸ சிவந்த புட்பத்தின் நிழலானது அந்த ஸ்படிகத்தினின்றே கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து குறைந்து போதலனுபவம். இறுதியில் அதிசயமொன்று காண்மின்! நடுப்பகற்காலத்தில் சூர்ய பகவான் ஸ்படிகக்கல்லை எவ்வளவு சமீபமாக நெருங்கிச்சேறல் சாத்யமாமோ அவ்வளவு சமீபமாக நெருங்கிநிற்றலும் அப்பளிங்கும் நாம்பார்க்கமுடியாத சோதியொளியால் மூடப்பட்டுப்போம். அதேசமயம், பிரதிபிம்பமும் அழிந்துபோம். முற்கூறிய அவஸ்தையில், கண்ணாடி சிவந்தபுட்பத்தோடொன்றுபட்டிருந்தது. (பந்தம் அல்லது ஆணவத்தோடத்துவிதமான சமயம்) பிற்கூறிய அவஸ்தையிலோ, கண்ணாடி சூர்யனோடும் ஒன்றாகப் போய்விட்டது! (மோக்ஷமல்லது கடவுளோடத்வைதம்) இதுவே ஆஸ்திக சாங்கிய மதஸ்தர் அல்லது யோகமதஸ்தர் தம் கூற்றென்க. அதனாலே, "கடவுளிடம் பிரேமையுடன் சரியையாதிகள் செய்தல்" என்ற விஷயத்தின் முக்யத்வம் இங்கே இனிது பெறப்படும். ஆனால் முதற்கண் "சித்தநிரோதம்" என்ற கருமம் உண்டாகிய பக்தனொருவனுக்கு அமைதல்வேண்டியது இன்றியமையாததொன்றென்க.

"அகனமர்ந்து அன்பினராய் அறுபகைச்செற்று
ஐம்புலனு மடக்கிஞானப் புகலுடையோர் தம்முள்ளப்
புண்டரிகத் துள்ளிருக்கும் புராணர்." (தேவாரம்).

ஜீவ ஆன்மாவானது தனது முயற்சியாலேனும், அல்லது பிரதானம் என்றதொன்றின் முயற்சியிலாலுங்கூட தனது மலத்தை யொழித்துவிட முடியாது. அவைகள் இரண்டும் தத்தம் சொந்த சங்கல்பத்தாலேனும் தத்தம் சொந்த சக்தியினாலேனும் உண்மைவல்லபத்தை யடையப்பெறமாட்டா. பரமேஸ்வரனது உத்கிருஷ்டமான சங்கற்பமும் சக்தியும், "யான் அநேக வுருவங்களை யடைவேனாக!" வென்று நினைத்தாலன்றி ஸ்ருஷ்டிக்கும் இடம் கிடையாது. பரிணாம கிரமத்துக்கும் அவகாசமேயிருந்திராது. பிரபஞ்சத்தினின்றும், ஆசையினின்றும், பிறப்பிறப்பில் வைத்த தாகத்தினின்றும் பந்தநீக்கம், கடவுளிடத்தில் ஆன்மாதனது பற்றையெல்லாம் வைத்தாலன்றி அல்லது அவன் திருவடித்தொண்டையே பொருளாக மேற்கொண்டொழுகினாலன்றி அசாத்யமாகும். சிவஞானபோதம் 10-11-வது சூத்திரங்களில் பாசட்சயமும் பதிஞானமும் கூறப்போந்து இதுதான் மலத்தையடியோடொழித்தற்கு ஏதுவென்று பிரகாசமாகக் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றதறிக. இந்த சாதனைகள் தாம் யாவையென்றாலோ கூறுதும். கேண்மின்.

கடவுளோடும் அத்வைதமாதல், நம்முடைய கர்மங்களையெல்லாம் இறைபணியாக்கல், கடவுளிடத்தில் இடையறாது அயரா அன்புசெலுத்தல். இவ்வித சிவார்ப்பணத்தினாலும் சிவபக்தியினாலும் ஆத்மா சிவனது ஆணைக்கு அமைந்து நடந்து யான் எனது என்னும் செருக்கறுகின்றது. கர்மபந்தமும் ஆணவ மிருளும் அதைவிட்டு நீங்கிப்போகின்றன. அந்நிலையில் ஆன்மா இறைவனுடைய அருட்பெருங்கடலில் ஆழ்கின்றது.

கேவலம் "அன்பே" யுருவமான இறைவனிடம் செலுத்தப் புகுந்த இந்த அன்பும் அடிமைத்திறமும், ஒருகுடி வெறியனுடைய தணிக்கமுடியாத தாகத்தைப்போன்று நம்மை மறுபடியும் மறுபடியும் ஈர்க்கும் உலகவின்பம்போலல்லாமல், நம்முடையமுழு இச்சையினையும் பூர்த்திசெய்கிறது. உள்ளபடியே அஹங்கார ஒழிவினா

னும் அன்புபூரித்து நிற்றலினாலும் நம்முடைய உடம்புமுயிரும் அவன் பணியில்நின்ற வெல்லையில், இருகரையு முடைத்துக்கொண்டு புரண்டுபோகும் வெள்ளம்போலவே நம்முடைய ஹ்ருதயங்கள் இந்த அற்புத ஆனந்தத்தாலும் சுகத்தாலும் சந்தோஷத்தாலும் மூடப்பட்டுப் போகிறது. இந்த ஆநந்தம் நிறைகிறபோது தான், அவன் கடவுளாகிய ஆனந்தசாகரத்தில் தேக்கித் திளைக்கின்றான். கடவுளிடத்திலேயே சந்தோஷிக்கின்றான். கடவுளிடத்திலே ஒய்வையுமடைகிறான், மாண்டூக்ய உபநிடதம் கூறியபடி. (III. 1. 4.) அப்போதே அவன் இறைவனை நேசிக்கின்றான். சிவனிடம் பிரீதியெல்லாம் செலுத்தலானான். பராபரனிடம் தேக்கித் திளைக்கின்றான். கடவுளிலேயே சந்தோஷிக்கின்றான். ஸ்வராஜ்யமு மடைகிறான். எல்லா உலகங்களிலும் பிரபுவாகவும் எஜமானனாகவும் விளங்குகின்றான்—சாந்தோக்ய உபநிடதம் கூறியபடி. (VII. 25. 2.)

இந்த மாதிரியான ஸ்வராஜ்ய சாம்ராஜ்ய அவஸ்தையிலே அவன் கடவுளால் பூர்ணமாக நிறைவிக்கப்பட்டுப் போனவுடனே அவன் அங்கே உலாவித்திரிந்து அவன் சிரித்தாலும், சாப்பிட்டாலும், விளையாடினாலும், சந்தோஷித்தாலும், பெண்கள் வாகனாதிகள் பந்துசனங்களோடு சந்தோஷித்தாலுமே (சாந்தோக்ய உபநிடதம் VIII. 12. 3) இந்த கர்மங்களெல்லாம் அவனையசைக்கவே அசைக்கமாட்டா. எப்படியென்றால், யாதொரு அக்கினிஸ்தம்பம் பழகிய வொருவனை நெருப்பு தீண்டமாட்டாதது போல. (சிவஞானசித்தியாரின்கண் சொல்லி யிருக்கும் உண்மையைத் தரிசிக்க X. 5. 6.) இங்கிலே, பௌத்தர்கள் சாங்கியர்கள் முடிவு நிலையினின்றும், வேறுபடுவதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். பாதஞ்சலரும் சித்தாந்த சிலர்களும் சொல்லும் பட்சம், இறைபணியும் அயரா அன்புமின்றி மோட்சம் என்றும் கிடைக்கவே கிடைக்காது. இதனை மிகவும் கவனிக்கற்பாலது.

திருவள்ளுவ நாயனாரலும் பரமேஸ்வரனிடத்து யாம் வைத்த அன்பு மாறாமையுமாத்திரத்தினாலேயே நம்முடைய பவத்தை நாம் போக்கக்கூடுமென்ற உண்மை வெகு அருமையாகப் பிரகாசப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

"பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றினைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு"

"சார்புணர்ந்து சார்புகெடவொழுகின் மற்றழித்து
சார்தரா சார்தரு நோய்"

"இருள்சேர் இருவினையும்சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு."

"இந்த அநுபவத்துடனும், கிறிஸ்தவர்கள் இன்பத்துடன் ஈடுபடுவதற்காகச் செய்யும் கர்மங்களை பொத்திட்டுப் பார்க்க. "இவ்வூனின் துன்பங்கள் நின்றுபோகக் கூடுமானால், பூமியிலுள்ள பிரதீகைகள் ஒழிந்து போகக்கூடுமானால், ஜலத்திலும் காற்றிலும்சஞ்சரிக்கும் பதார்த்தங்களின் விக்ரஹத் தோற்றங்கள் ஒழிந்து போகக் கூடுமானால், வானத்தின் துருவநக்ஷத்திரங்கள் ஒழிந்து போமானால்—உள்ளபடியே ஆன்மாவும் தன்னைத்தானே ஒழித்து நிற்குமானால்—தன்னைநினையாமலிருந்த நியாயத்தாலே தன்னைத் தானே ஆத்மா ஜயிக்குமானால், எல்லா மதஞானங்களும் மறைந்துபோகக் கூடுமானால், எல்லாச் சப்தங்களும் எல்லாக்குறிகளும் இன்றிருந்து நாளை மறையக்கூடிய யாவத்பதார்த்த ஞானமும் மறைந்து போகக் கூடுமேயானால், யாராவது ஆண்டு கேட்கக் கூடியவர்கள் ஏற்பட்டிருப்பார்களாமானால், இவை யெல்லாம் சொல்லுவதிதுவே!

"நாம் நம்மையே உண்டாக்கிக் கொள்ளக்காணோம். எப்போதும் அழியாதுள்ள அவனே நம்மை உண்டுபண்ணினான்." அப்படிச் சொல்லியான பிறகு, சப்தமுமடங்கிவிடக் கூடுமேயாயின்,—அவைகள் செய்ததெல்லாம் கூடி நம்முடைய சுரோத்திரேந்திரியத்தை அவைகளை யுண்டுபண்ணிய அவன் சந்நிதியிற் கொண்டுசேர்த்ததொன்றேயென்க,—அவன் தானே பேசுவானுமாயின்,—அவைகள் துவாராவல்ல, அவன் துவாராவாகவே அவன் நம்மிடம் பேசுவானாயின்—நாம் அவனுடையவார்த்தையைக் கேட்டறிவோம். ஊன் சம்பந்தம் பெற்ற யாதொரு நாவினாலன்று! அல்லது தேவதூதன் வாக்கினாலுமன்று! அல்லது இடியின் கர்ச்சனையினாலன்று. அல்லது யாதொரு விளங்கா உவமானத்தினாலன்று

ஆனால் மற்று! நாம் அன்பு வைத்து நேசிக்கும் பதார்த்தங்களிலே அவன் சொல்வதை நாம் சிரவணம் செய்தல் சாலவையும். இவைகளில்லாமலேயே அவன் கூறுவதை நாம் நேரிலேயே பிரத்யக்ஷபூர்வகமாக கேட்டறிவதும் முடியும். (ஏனென்றால் நாமும் இப்போது நம்முடைய கவனமுழுமையும் சுரோத்திரேந்திரியத்தின் கண்ணேயே செலுத்தி எல்லோரும் துரிதமான எண்ணம் துவாரா அழியாது இடையறாது கலந்திருக்கும் ஞானத்தைஸ்பரிசிக்கநேர்ந்த படியால்,) இதே அவஸ்தையைச் சற்று நீடித்துநிற்கப்பழகினோமாயின், இதை யநேகமாக விரோதித்து நிற்கும் இதர அவஸ்தைகளை யங்கேதலைகாட்ட வொட்டாமல் அடக்கிக்கொண்டோமானால், ஷை இந்த அநுபவம் ஒன்றே நம்மை சுவீகரிக்கக் கூடுமேயானால், அது நம்மைவிழுங்கிப் போடுமேயானால், காண்டானை இந்த அகவின்பத்தினிடையே சுருட்டிவைத்து விடுமாயின், இவ்வொருக்கண அநுபவம் வாழ்நாள் முழுதும் நீடிக்குமானால், அது உன்னுடைய எஜமானின் சுகநிலையில் நீ நுழைந்து சுகிக்கக்கடவாய் என்பதின் உண்மையை விளக்கவில்லையா? (அகஸ்டின் என்றசித்தர்).

முன்னர் நாம் ஸ்படிகமும்—வர்ணங்களும் எனற திருஷ்டாந்தத்தையே உபயோகப்படுத்தி யிருக்கின்றோம். அது சிவந்த நிறப்புட்ப திருஷ்டாந்தமாயினும் சரியே. அல்லது பல நிறமான மேகஜால திருஷ்டாந்தமாயினும் சரியே. சுத்த ஜலமானது தனது சொந்த சுவாபத்தினாலேயே ஸ்படிகம்போன்ற வஸ்துவாயுள்ளது. ஒரு, பல பட்டைகளையுடைய கண்ணாடியானது வெளிச்சத்தைப் பிரித்தும் பிரதிபலித்து நிற்பதும் போலவே, * சுத்த ஜலமும் சூர்ய வெளிச்சத்தைத் தன்னிடம் பிரித்தும் பிரதிபலிக்கச் செய்தும் விளங்கா நின்றது கண்டீர். இந்த ஜலமானது அதனிடம் சேர்ந்த அழுக்குகாரணமாக வர்ணமாறியும் சலனமடைந்தும் கிடக்கிறதறிதிர், நம்முடைய அழுக்கும் அஹங்காரமும் ஒழிந்தவுடனே, ஜலமானது அதனுடைய

---

* இந்த அற்புதத்தை, அதாவது சலம் ஒளியின் ரேகைகளைப்பிரித்து வானவில்லில் காட்டுவதுபோல் .காட்டல், நந்தியாலுக்கடுத்த மகா நந்தி க்ஷேத்திரத்திலுள்ள திவ்வியபுஷ்கரணியில் காணலாம்.

சொந்தமான பரிசுத்த சுபாவத்தைப்படைந்து விடுகிறதைக் காண்மின். அப்போது பரவஸ்துவின் பிரதிபலனம் அதனிடம் அற்புதமாக அது விழப்பெறுகிறது. இது தான் முன்சொன்ன புகழ் பெற்ற பாடலின்கண் போந்த அற்புதவுண்மையென்றறிக.

உரையற்ற தொன்றையுரை செய்புமூடர்காள்
கரையற்ற தொன்றைகரை காணலாகுமோ
திரையற்ற நீர்போல் சிந்தை தெளிவார்க்கு
புரையற் றிருந்தான் புரிசடையோனே.—திருமந்திரம்.

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திவ்வியாகம கிரந்த சங்கிகை.

எல்லாஞ் செயற்கு மிடமாகு மென்னெஞ்சே
கல்லார வெற்பன் கழல்.

ஆகமம்:—காமிகம், யோகசம், சிந்தியம், காரணம், அசிதம், தீப்தம், சூக்குமம், சகச்சிரம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதம், விசயம், நிச்சுவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயம், வீரம், ரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், முகவிம்பம், புரோற்கீதம், லளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோக்தம், பாரமேசுரம், கிரணம், வாதுளம் என இருபத்தெட்டாம்.

இவ்விருபத்தெட்டு ஆகமங்களும் ஞானபாதம், யோகபாதம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் எனத்தனித்தனி நான்கு பாதங்களையுடையனவா யிருக்கும். ஞானபாதம் பதி பசு பாசம் என்னும் திரிபதார்த்த லட்சணத்தையும்; யோகபாதம் பிராணயாம முதலிய அங்கங்களோடு கூடிய சிவயோகத்தையும்; கிரியாபாதம் மந்திரங்களோடு கூடிய ஓமத்தையும்; சரியாபாதம் சமயாசாரத்தையும் விரிவாக எடுத்து விளக்கிப் போதிக்கும்.

ஆகமம் என்பது:—ஆ என்பது பாசம் எனவும், க என்பது பசுஎனவும், ம என்பது பதி எனவும் பொருள்படும். எனவே வேதாந்தத்திலே ஜெகஜீவபரமென்று கூறப்படும் திரிபதார்த்தங்களைவிளங்க எடுத்து உணர்த்துமென்ற வாறாயிற்று. இஃதன்றி, ஆ என்பது சிவஞானம் என்றும், க என்பது மோக்ஷமென்றும், ம என்பது மல நாசமென்றும் பொருள் கொண்டு ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசம் பண்ணி, சிவஞானத்தை உதிப்பித்து மோக்ஷத்தைக்கொடுக்குமென்று கோடலு மொன்றும்.

மேற் கூறிப்போந்த சிவாகமங்கள் இருபத்தெட்டுடன் உபாகமங்கள் இருநூற்றேழையும் கூட்டி அநாதியிலே சதாசிவதேவ நாயனார் அநந்தேசுரர்க்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அநந்தேசுர நாயனார் அவ்வாகமங்களைப் பயின்று காமிகாகமத்தை நூறு கோடி கிரந்தங்களாகவும் மற்றைய இருபத்தேழு ஆகமத்தை நூறுகோடி கிரந்தங்களாகவும், இருநூற்றேழு உபாகமத்தை நூறுகோடி கிரந்தங்களாகவும் வரையறைசெய்து ஸ்ரீ கண்டருக்கு உபதேசித்தருளினார். ஸ்ரீ கண்டதேவ நாயனார் அந்த முந்நூறுகோடி கிரந்தங்களையும் மனனஞ்செய்து மூன்றுலக்ஷங் கிரந்தங்களாக்கித் துர்வாசாதி மகரிஷிகளுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்தருளினார். அம்முனிவர் முதலிய பத்ததித்தலைவர் பதினெண்மருக்குப் பிரசாதித் தருளினார். இப்பத்ததித்தலைவர் மேல் மூன்று லக்ஷகிரந்தங்களையும் அனுசந்தானம் பண்ணி அகோரசிவாசாரியர் ஆறாயிரம் கிரந்தங்களும் மற்றைய பதினேழுசிவாசாரியர் தனித்தனி அறுநூறு கிரந்தங்களும் ஆக உலகிற்கு வழங்கி அருளினார்கள்.

இந்த கணக்கின்படி இப்போது வழங்கிவரும் திவ்யாகமகிரந்தசங்கிகை பதினாயிரத்திருநூறு என்று வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்கக்கிடக்கின்றது.

இந்தக்குறிப்பு திருக்கைலாய பரம்பரை மெய்கண்ட சந்தான ஞானபீட ஸ்ரீ காஞ்சி மடாதிபதியாய், வடமொழிகளில் வல்லுநராய் கருணை நோக்கம் பெரிதுடையராய் வீற்றிருந்தருளும் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஞானப்பிரகாசதேசிக சுவாமிகளவர்கள் பரிபாலித்து மிகப்போற்றிவரும் சரஸ்வதி ஞானவிலாச புத்தக நிலயத்தில் கிடைக்கப்பெற்றது.

காஞ்சி. நாகலிங்க முதலியார். F.M.T.S.

சைவ சமயத்தைக் குறித்த ஒரு சம்பாஷணை.

(முன்தொடர்பு தொகுதி 1, பகுதி 9, 10, பக்கம் 227:)

சு. என்ன கஷ்டமிது! கடவுளையடைய வேண்டுமென்று மனிதன்விரும்புவது எளிதல்ல. அப்படிப்புறப்பட்ட ஒருவனை "கடவுள் மனதிற்கும் வாக்கிற்கும் எட்டாதவன்" என்று சொல்லிப் பயமுறுத்தினால் அவன்போம் வழியென்ன? நமது மனதிற்கும் வாக்கிற்கும் எட்டாமல் ஒருபொருளிருக்கிறதென்றால், அது இருப்பதும் இல்லாததும் நமக்கொன்றே தானே. அக்கடவுளைப்பற்றி ஒன்றுந் தெரியாது சொல்லவும் முடியாது என்றால் அவனையடைய (Try) அ அ:—முயற்சிசெய்வது, கம்பர் வர்ணித்த மராமரங்களின்கீழ் இளைப்பாறிப் போகும் சூரியனது குதிரைகளின் கொம்புகளை முழம்போடப்போன கதையாய் முடியுமே.

சி. உண்மையறிய வேண்டுமென்னும் ஆவலானது உன்னை அவசரத்தின்பாற் படுத்திவிட்டது. இறைவனைப் பற்றி முன் குறித்ததுபோலப் பேசிய பெரியோர்களே அவனை யடையக்கூடும். அது அரிதில் முடிவதொன்றே யல்லது முற்றிலும் கைகூடாத காரியமல்ல என்று கட்டுரைக்கின்றார்கள். அவன் 'செல அரி' தானவன் ஆனால் அவனேதான் 'செல்கதியா' யுள்ளவன். அவனுடைய திருவடிகள் சிந்திப்பரியன எனினும், 'சிறந்து செந்தேன் முந்திப்பொழிவன முத்திகொடுப்பன மொய்த்திண்டு பந்தித்துநின்ற பழவினை தீர்ப்பன' 'எழுவாயிரு வாயிலாதன எங்கள்பிணி தவிர்த்து, வழுவா மருத்துவமாவன மாநரகக் குழிவாய், விழுவாரவர் தம்மை வீழ்ப்பன மீட்பன மிக்க அன்போடு அழுவார்க் கமுதங்கள் காண்க." (சிவஞானம் சிறிதுநேரம் அசைவற்றுநின்றான். பிறகு சொல்கிறான்) அன்பனே! பரமனைக் கேவலம் நம்முடைய அறிவினாலேயே காணலாம் எனத் தருக்குவோர் அவனை யடையப்பெறார் என்பது திண்ணமே. ஆனால் உடல்பொருள் ஆவிமூன்றனையும் சிவனதுடைமைகள்

என எண்ணி, மாதேவன் பற்றலால் மற்றுப்பற்றின்றி நிற்கும் அன்பர்களது "பக்திவலையிற் படுவோன்தான்." "அடியார்க்கெளியன் சிற்றம்பலவன்" அல்லார்க்கோ அரியன். "கனியினுங் கட்டி பட்டகரும்பினும், பணிமலர்க்குழற் பாவைநல்லாரினும், தனிமுடிகவித்தாளு மரசினும் இனியன்றன் னடைந்தார்க்கிடை மருதனே" என்றார் வாகீசர். "அடைந்தவர்க் கமுதாயிடுவான்" என்றார் சுந்தரர். இவரே "இன்னதன்மைய னென்றறிவொண்ணா வெம்மானை எளிவந்தபிரானை" என்றும் அருளிச்செய்தார். அன்பர்கட்காக இறைவன் பிச்சையெடுப்பன், தண்ணீர்ப்பந்தல் வைப்பன், வில்லடி பிரம்படி செருப்படிபடுவன், மாமிசமுண்பன், வாய்நீரைக் கங்கையெனக்கருதுவன், குடுமியிற்செருகிய பூவையும் உவந்து அங்கீகரிப்பன். இறைவனது அருளின் திறம் இருந்தவா றென்னே! அதைமதிக்க என்னாலாமோ? "தேடிக்கண்டுகொண்டேன் திருமாலொடுநான்முகனும் தேடித் தேடொணாத் தேவனை யென்னுள்ளே தேடிக் கண்டுகொண்டேன்" என்னும் அன்புருவாய பெரியாரது திருவாக்கை உன்னிப்பார்.

சு. இந்த அடியார்களும் மனிதர்கள் தானே, அவர்க்குமாற்திரம் கடவுள் அகப்பட்டுவிடுகிறானே, இது முன்சொன்னதோடு மாறுபடாதோ?

சி. அவர்கள் சீவ அறிவைக்கொண்டு இறைவனைக் காணவில்லை; அகப்பற்று புறப்பற்று களைத்துறந்து சீவபோதத்தைத் தொலைத்து அவனருளே கண்ணாகக்காண்கின்றனர். "அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கு"கின்றனர். இவ்வுண்மையை நோக்கில் நீகுறித்த மாறுபாடு மாறுபடும்.

சு. இப்படித் தன்னன்பர்கட்கு ஓர்விதமாகவும்மற்றவர்க்கு வேறொரு விதமாகவும் தோன்றுவது மிக்க ஆச்சரியமே. இருக்கட்டும், ஞானிகள் கடவுளைப் பற்றிச் சொல்வதில் (Essential) ஓய்.........சாரமாய் உள்ள விஷயங்களைத் திரட்டி இரண்டொருலக்ஷணங்களாகச் சொல்ல இயலாதோ? என்போன்றவர்களுக்குத் தெளிவை உண்டாக்குவதற்கு அதுதான் வழியென்று காண்கிறது.

சி, ஆன்றோர் அப்படியும் செய்திருக்கின்றார்கள். இறைவனைப்பற்றி நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டிய உண்மைகளியாவும் சச்சிதாநந்தன் என்னும் சொற்றொடரிற் பொதிந்திருக்கின்றன. கடவுள் தோற்றக் கேடுகளில்லாது என்றும் உள்ளவன். சூனியமன்று "அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும்பிரகாசமாய் இருப்பவன்" அவன் நம்மைப்போலச் சிற்றறிவுடையவனாகாது "பிரக்ஜாநம் பிரஹ்மம்" என்றபடி பெரிய ஞானமென்னும் முற்றறிவை இயற்கையாகவே உடையவன். அன்றியும் அவன் "வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான்" ஆதலினாலே அவன் நம்போன்று இன்ப துன்பங்களை நுகர்ந்து உழல்பவனல்லன். அவன் குறைவிலா நிறைவினதாகிய பேரானந்த முடையோன். ஆகவே கடவுள் என்றும் எங்கும் உள்ளவனென்பதும் அவன் ஞானரூபி, ஆனந்தவடிவன் என்பதும் பெற்றோம். மெய்யடியார்கள் சொல்லியவற்றை இன்னும் நன்கு ஆராயுமிடத்து இறைவனது ஆனந்தமானது தன்னைத்தானே நேசித்துக்கொள்வதால் உண்டாவதன்று. இவன் இன்பவடிவனாய் இருப்பதுடன் "அன்பேசிவம்" என்னவும் விளங்குகின்றான். மெய்வருதெளிவிலவனை, வெளிப்படவுணர்ந்துளோ ராகிய அன்பர்களது அத்துவித நிலையில் அவர்க்கு இன்பமேயாக இலங்குகின்றான். இதனால் தான் அவனை ஆனந்தன் என்று சொல்லுகிறோம். இதன்றி முத்தான்மாக்கள் அவனிடத்து 'இன்பமே என்னுடையன்பே' என்னக் கூடிய நிலையில் நின்று அன்பு செலுத்துவதுபோல், அவன் சீவகோடிகளிடத்துத் தனது வரம்பிலாப் பெருங்கருணையைச் செலுத்துகின்றான். அரன் நம்பிறப்பிலாப் பெம்மான், "பேரருளாளன்" அவன் நம்முடைய அன்பிற்கு உரியவனாதல்போல், நாம் அவனுடைய அருளிற்கு உரியவர்கள். ஆகவே பேராற்றலும், பேரறிவும் உடையவன் பரமன் என்பதும் அவன்சிற்றறிவும் அற்ப ஆற்றலுமுடைய நம்மை நேசிக்கின்றான் என்பதும் வெளிப்படும். அம்மட்டோ! நமது குறைவும் போக்கித் தனது நிறைவால் நம்மைப் புனிதராக்கித் தன்னோடு ஒன்றுபடுத்திக் கொள்ளுகின்றான். "ஆணவத்தோ டத்துவிதமானபடி மெய்ஞ் ஞானத், தாணுவினோ டத்துவிதஞ் சாருநா ளென்னாளோ"

என்று தாயுமானர் குறித்தது மிக்கிலையேயே. இவ்வுண்மையை நோக்கில் இறைவனுக்கும் நமக்கும் அதிக நெருக்கமான உறவு உள்ளதென்பது புலனாகும்.

சு:—நல்லது. இதில் ஒரு doubt...சந்தேகம் கடவுள், 'நம்மைப்போல் இன்பதுன்பங்களை நுகர்ந்துழல்பவனல்லன்' என்று முன்பு சொன்னீர். பிறகு நாம் நல்வழியொழுகித் தன்னோடு சேரவேண்டுமென்னும் திருவுள்ளமுடையோன் என்றீர். இப்படி நம்பொருட்டுக் கவலை எடுத்துக் கொள்வனானால் இறைவன் எப்படி முடிவிலா ஆனந்தமயனாய் நிற்கமுடியும்?

சி. நமக்கு இன்பதுன்பங்கள் விளைவதெல்லாம் நம்மறிவின் குறுக்கம் காரணமாக உலகப் பொருள்களிடத்து எழுகின்ற விருப்பு வெறுப்புகளினாலேயே. இறைவனோ, வேண்டுதல்வேண்டாமையிலாதமுற்றறிவினன், அவன் ஈவதறிவனேயல்லது ஏற்பதறியான். கைம்மாறு வேண்டாது உதவும் பேராற்றலுடைய வள்ளல். எண்ணமாத்திரையானே எல்லாஞ் செய்யவல்லான். ஆன்மகோடிகளைத் தன்திருவடியை யடையச்செய்யு முறையை நன்குணர்வான் ஆதலின் அவனுக்கு கவலையேற்பட இடமில்லை.

சு;—இறைவன் நமக்கு எப்படி உதவிசெய்கின்றான் என்பதைச் சாஸ்திர வழியால் அறிய விரும்புகிறேன்.

சி:—மிக நல்லதே! ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் எண்ணிலாத நெடுங்காலத்திற்கு முன்பு அறிவும் தொழிலும் விளங்காமல் அஞ்ஞானமாகிய இருட்டுள் கட்டுண்டிருந்தது. இந்த நிலையைக் கேவலாவஸ்தை என்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லும். இப்படிக் கிடந்த ஆன்மாவை நல்வழியிற்புகுத்தித் தன்னோடு சேர்த்துக் கொள்ளவிரும்பும் இறைவன், மிகநுண்ணியதாயுள்ள சடப்பொருளால் (மாயை matter) (1) உடம்பு, (2) மனம் முதலிய அகக்கருவிகள், (3) அவைகளோடு வசிப்பதற்கு ஓரிடம் (4) நுகர்வதற்குரியபோகம் என்னுமிவற்றைத்தோற்றுவித்து ஆன்மாவிற்குக்கொடுக்கின்றான். இதைத்தான் ஈசன்மாயையை முதற்காரணமாகக் கொண்டு தனுகரண புவனபோகங்களை உண்டாக்கிக் கேவலாவஸ்தையிலிருந்து ஆன்மாக்களைச் சகலாவஸ்தையிற் புகுத்துகிறான், என்று சாத்திரங்கள்சொல்வது. இப்படி ஆன்மா உடம்பு முதலியவற்றோடு சேருங்

சால்த்து அதற்கு அறிவும் செயலும் சிறிது சிறிதாய் உள்ளதா சிறத்தல் என்னும் விதியையொட்டிக்கூறுகின்றன. விளக்குகின்றன. எப்படியெனில் சகலாவஸ்தையில் உழன்று பலகிரியைகளைச் செய்து, அநேக பிறவிகளை எடுத்து பலவேறு வகைப்பட்ட இன்பதுன்பங்களையும் நுகர்ந்து வரவர ஆன்மாவிற்கு நல்லறிவு துலக்கமுறுகின்றது, பகுத்தறிவும் முறுகிவளர்கின்றது. அதாவது ஆன்மா 'நல்லது இது கெட்டது' என்றும் 'நிலையுள்ளது இது நிலை இல்லாதது' என்றும் 'உண்மையின்பத்தைத் தருவது இது தாராதது இது' என்றும் அறிகின்றது. அதோடு நல்லொழுக்கமும் நற்குணமும் வளரும். இதனால் ஆன்மாவானது மாயையின்காரியங்களாகிய உடம்பு முதலியவற்றால் பல உலகங்களிற் சென்று நுகரும் இன்பங்கள் தாழ்ந்தன என்று உணர்ந்து ஒதுக்கித் தன்னுடைய தலைவனாகிய ஈசனது கூட்டுறவைப் பெற்று அவனோடு கலந்து நிற்கப் பாடுபடும். இறைவனோடும் அவன் தொண்டர்களோடும் கூடவேண்டும என்று ஆன்மாவானது உண்மையாய்க் கதறுகின்றபோது ஈசன், "பால்நினைந்தூட்டும் தாயினும் சாலப் பரிந்து" அவ்வான்மாவினது பரிபாகத்திற்கு ஏற்பக் குருவடிவம் தாங்கிவந்து தன் கூட்டுறவால் பெறும் பேரின்பத்தையடைவதற்கு வேண்டிய சூக்ஷ்மமான வழியை உபதேசிப்பான். அவ்வழி நின்று ஆன்மா தேகத்தோடு கூடி உலகத்திலிருந்தாலும் தாமரையிலையில் தண்ணீர்போல் உலகப்பொருள்களிடத்துப் பற்றொன்றும்வையாது "கந்தைமிகையாம் கருத்தோடு" இறைவனது திருவடிப் பற்று ஒன்றையே பற்றிக்கொண்டிருந்து சீவன் முத்தனென்றும் பேர் பெற்று உலகத்தால் மாசடையாமல் தன்னையடைந்த பிறர்களைப்புனிதப் படுத்திக்கொண்டு சிவானந்தம் அநுபவித்துத் தேகம் பிறகு அச்சிவமேயாய்விடும். இவ்வண்ணம் பாசத்தோடு கலப்புற்றிருந்த ஆன்மா பதியோடு ஒன்றி முத்தியடைகின்றது. நான் இப்பெரிய விடயத்தை மிகத்தொகுத்துச் சொன்னேன். இன்னும் இதில் அநேக கருத்துகள் நுணித்தறியக் கிடக்கின்றன. அவைகளை நீ நூலராய்ச்சியினால் அறியவேண்டும்.

சு. தாங்கள் பேசிவருகையில் யான் இதுவரையில் அனுபவித்திராத ஒருவிதமான (Feel) உள்ளநெகிழ்ச்சி என்பால் நிகழ்ந்தது. இப்போது என் மனதைப் பயமும் கழிவிரக்கமும் நைய

ச்செய்கின்றன ஏதேதோ எண்ணங்களெல்லாம் தோன்றிமறைகின்றன. என்செய்வேன், இத்தனை வருடங்களாக யான் நம்பியதும் செய்துவந்ததும் சிறுபிள்ளை விளையாட்டாக முடிந்துவிட்டது. உலகமே சதமென்றிருந்த எனக்கு அது பெருந்தவறு என்றுபடுகின்றது. யான் பிறந்ததுமுதல் இதுவரையில் உண்டு உடுத்தி உறங்கிச் சிற்றின்பவழியிற் கிடந்தேனே தவிர ஆத்மலாபத்தைக் குறித்து ஒன்றுஞ்செய்ததாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. என்னைப்போலத் தங்களையும் ஒருவீணனென மதித்துப்போதுபோக்கிப் போகவந்த எனக்கு, மனவிருளை ஓட்டும் ஞானத்தீ கிடைத்தது நல்வினை. இது இறைவனது திருவருட் செய்கைபோலும். நான் கடைத்தேறுவதற்குச் செய்யவேண்டியதென்ன? முதலாவது நான் நான் என்றசொல்லிற்கே பொருள் தெரியவில்லை. விடுமுறை நாள் முழுவதும் தாங்கள் அநுமதிதந்தால் தங்களிடத்தேயே நின்று அவ்வப்போது நிகழ்கின்ற சந்தேகங்களைக் கேட்டுத் தெளிந்து இனியாவது நல்லவனாக முயல்வேன். சம்மத மெப்படியோ?

சி:—சுந்தரம்! யான் உனது நண்பனே யல்லது அந்நியனல்லனே. என்வித்தியாஸமாய் எண்ணுகிறாய்? உன்னால் எத்தனை நாள் சென்னையிலிருக்கக் கூடுமோ, அதுவரையிலும் நீ இங்கேயே சுகமாக இருக்கலாம். நமது கடவுள் அன்புவடிவினன். அவனை அடைய ஒருவனுக்கு விருப்பம் இருந்தால் அவனும் அன்பை வளர்க்கவேண்டும். உண்மை இப்படி இருக்க உனக்கு நான் இவ்வற்ப உதவி செய்யாவிட்டால் அடியேன் இறைவன் திருவருளுக்கு அயலாய் விடுவேனல்லவோ? இவ்வில்லம் உன்னுடையதே என்று நினைத்துத் தங்கியிருக்கலாம். (மணிபதினொன்றடித்தது). பதினொன்றாய் விட்டதா! இன்று பொழுது நன்றாய்க் கழிந்தது. புனிதவதி: அப்பா! ஸ்நானத்திற்கும் பூஜைக்கும் எல்லாந் தயாராயிருக்கிறது.

சி:—இதோ வருகிறோம். அம்மா! சுந்தரம் தயைசெய்து ஸ்நானம் செய்ய எழுந்திருக்கவேண்டும். போசனமுடிந்த பிறகு நாம் இன்னொரு முறை நல்ல விஷயங்களைப்பற்றி சம்பாஷிக்கலாம். (இருவரும் போகின்றனர்)

(இன்னும் வரும்.)

S. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை.

சமாச்சாரங்கள்.

சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம்:—இவ்வருடம் டிசம்பர் மீ 27, 28, 29, தேதிகளில் சோழராஜதானியாய் விளங்கியதும் "நகரேஷுகாஞ்சி" எனயாவராலும் வியந்துகொண்டாடப் பெற்றதும் ஆகிய காஞ்சி மாநகரத்தில் காரனேஷன் தர்பார் ஹாலில் சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம் நடைபெறும். அந்நகரத்திலுள்ள ஸ்ரீஏகாம்பரநாதர் ஆலய தருமகருத்தரும் ஜமீன்தாருமாகிய ஸ்ரீமான் கா. மு. சுப்பராயமுதலியார் அவர்கள் உபசரணை கமிட்டி அக்கிராசனராகவும், ஸ்ரீமந்-கே. பொன்னுசாமிமுதலியார் அவர்கள் ஸ்ரீமந். பி. செ. முருகேசமுதலியார் அவர்கள் காரியதரிசிகளாகவும் மற்றைய சிலர் அங்கத்தினர்களாகவும் இருந்து பெருமுயற்சி செய்து தேகவுழைப்பையும் பொருட்செலவையும் சிறிதும் நோக்காது இச்சாமாஜத்தினை நடத்தமுன் வந்துள்ளார். இவர்கள்பால் வைதிக சைவர்கள் யாவரும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளார்கள்.

இவர்கள் போன்று தமிழ்நாட்டினுள் உள்ள ஒவ்வொரு வைதிக சைவர்கள் சமாஜத்தை நடத்தி வருவாராயின் சமய உத்தாரணத்தை நடத்தும் பெரும் பதிபுண்ணியத்தை அடைவார்கள் என்பதில் தடையில்லை.

இச்சமாஜ சம்பந்தமாக வெளியிட்டுவரும் "சித்தாந்தம்" என்னும் பத்திரிகைக்கு இவ்வருடமே ஆயிரம் கையொப்பங்கள சேர்ந்திருக்கின்றன. இனி இப்பத்திரிகை சந்தாதாரர்கள் தாங்கள் தாங்களே முயற்சிசெய்து தங்களாற் கூடிய கையொப்பம் சேகரித்து அனுப்பவரேல் பத்திரிகை விருத்தியாவதுடன் மீதி திரவியத்தைக் கொண்டு பாடசாலைகள் புத்தகசாலைகள் ஏற்படுத்தல், துண்டுப்பத்திரிகைகள் வெளிப்படுத்தல், பண்டைய வைதிக சைவநூல்களை வெளியிடல் முதலிய அரிய காரியங்களைச் செய்ய மிகுந்தபேருதவியாக இருக்கும். திருவருள் கூட்டி முடிக்க.

சைவசம்பந்தமாக:—ஸ்ரீமான் புரொபெஸர். விக்குர் முத்து குமாரசுவாமிமுதலியார். பி. ஏ. அவர்கள் சென்ற மீ இரண்டு சைவப்பிரசங்கள் செய்தார்கள்: அவை வருமாறு:—சென்னை சூளை பிரைமெரிஸ்கூல் ஹாலில் எள்ளிடவிடமின்றி நிறைந்திருந்த சிவனடியார் முன்பாக நமது முதலியாரவர்கள் திரிபதார்த்த விஷயமாக அருமையாகப் பேசினார்கள். பிரபஞ்சத்தில் கடவுள் அந்தர்யாமியாக விருப்பதுண்மையேனும் பிரபஞ்சமே கடவுள் என்றெழுந்தவாதம் (Pantheism) ஆபாசமான தென்று நிரூபித்தார்கள். ஆத்மாவில் கடவுள் யாண்டுமிருந்து அறிவித்தல் சத்தியமேயேனும், சிவன்தானே சிவனென்னு மனப்பாலருந்துதல் அசம்பிரப ஞானமேயன்று முதலியார் அவர்கள் வற்புறுத்திக் கூறினார்கள். "எல்லாமாயல்லவுமாய்" நின்ற சிவம் அஹங்கார மொழிந்தவர்கட்கு மாத்திரமே அநுபூதிமாத்திரத்தானே அறியக்கூடியதென்றும் அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி வாதம் அவராந்தரவர்தமா யொழியுமென்றும் இறுதியாக உறுதி மொழி கூறி உபந்யாஸத்தை முடித்தார்கள். இவ்வுபந்யாசம் சூளை கல்விச் சங்கத்தின் சார்பாக நடந்தது. ஸ்ரீமான் சோமசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சபாநாயகராய் வீற்றிருந்தவர். உபந்யாஸத்தை வியந்தை கூறிய பின்னர் சபை கலைந்தது.

* * *

டிசம்பர் மீ 12உ: சூளை கல்விச்சங்கத்தாரால் மாட்சிமை தங்கிய மஹாராஜா சக்ரவர்த்திப் பெருமான் மகுடமுடிநாளானதால் அன்று மாலை ஹைஸ்கூலில் ஒரு பெருஞ்சபை கூடியது. ஆண்டும் நமது முதலியாரவர்கள் இராஜாபக்தி" யென்ற விஷயமாக ஒரு மணிநேரம் அற்புத உபந்யாஸம் ஒன்று செய்து முடித்தார்கள்.

* * *

சென்னைச்சிவனடியார் திருக்கூட்டம் காஞ்சித்தலயாத்திரை-இச்சபையார் நிகழும் டிசம்பர் மீ 26உ சென்னையினின்றும் புறப்பட்டு காஞ்சிபுரத்தை யடைந்து 27, 28, 29 ஆந்தேதிகளில் சைவசித்தாந்த மகா சமாஜக்கூட்டத்தின் காரியங்களை உடனிருந்து நடத்தி திருவேகம்பமுதலான விடங்களில் திருக்கோயில் வழிபாடுமுதலியன செய்வார்கள்.